

litoměřická diecéze

Zdislava

září
2008

**Každý dobrý strom
nese dobré ovoce.
Mt 7,17**

DĚKUJI

**Tolik...
tolik teplých světýlek
rozsvítil jsi
v blízkosti mé,
krásných lidí...
z Tvé vůle
štěstí nezasloužené...**

**Jsem světlem i já
pro ně?**

Věra Pávková

Naše putování začínalo až ve středu ráno, já jsem se však zúčastnil i předprogramu. Do Mladé Boleslavi, kde Pout' letos startovala, jsme přijeli v pondělí večer. Po krátkém seznámení následovala večere, po ní odpočinek a adorace. Spánek.

ÚTERÝ. Ti zkušenější z nás plánují program a my nezkušení vyrazíme na výlet. Odpoledne odpočíváme a nabíráme síly na Pout'. Postupně doráží další poutníci. Jako dárek obdržel každý poutník speciální hůl. Pout' byla zahájena mší svatou, při které účastníci mše napsali svoje úmysly na papírky, které jsme poté

nesli s sebou. A za co že jsme letos putovali? Za naši diecézi, za dobré rodiny a za kněžská a řeholní povolání. Po mši následovalo rozdělení do skupinek, večere a večerní program, tj. seznamování, vysvětlování poutních pojmů a prezentace poutního jednatelů. Spánek.

STŘEDA. Den začínáme dobrým jídlem a ranními chválami. Poté následuje společná fotka před kostelem a už vyrazíme – za zvuku dud a s velkým křížem v čele. Slovo na den o Josefovi a jeho bratrech. Silencium. Oběd a koupání (myslím v Bakově). Všudypřítomné horko a sluníčko. Konečně dorážíme do Mnichova Hradiště. Slavíme mši svatou. Večere. Večerní program. Spánek.

ČTVRTEK. Vstávání a ranní hygiena. Poté vyrazíme do zámekového parku, kde je snídane. Vycházíme s modlitbou růžence na rtech a v srdci. Slunce pořád praží. Silencium. Oběd na fotbalovém hřišti. Pochod. Jdeme přes Svijany, kde obdivujeme (zvenčí) místní památky. Nikdo z nás neporušil jedenácté poutní přikázání (Poutník se dobrovolně zřiká konzumace piva i jiných alkoholických nápojů během Pouti). Cesta

pokračuje. Dorážíme do Přepeř. Malá pauza a jde se na mši. Večerní program v kapli – seznamovačka a hudební pexeso. Spánek.

PÁTEK. Po ranních chválách následuje snídane, poté vyrazíme. Opouští nás „poutní fýrer“. Heslo dne je: „Nezaprší a nezaprší.“ aneb proti větru a dešti někdy nepomůže ani pláštěnka. Ještě jedna léty ověřená moudrost: I nejlepší goretexové boty jsou na nic, když do nich prší svrchu :). Počasí se lepší, začíná foukat. Setkání s panem Čunkem a Anděl Páně. Oběd odbýváme ve stodole, kde trochu fouká, protože má jen dvě stěny. Po malé diskotéce jdeme dál. Silencium. Vylézáme na vysoký kopec, kde rozkládáme sebe i své batohy na trávu. Poté nás starší pán obohatí svým výrokiem: „Hele, to sou ňáký vodáci.“ Jdeme dál. Hodkovice nad Mohelkou. Mše svatá. Svěcení velmi cenných, nově zrestaurovaných dveří. Měl jsem o ně trochu strach, protože byly velmi mocně kropeny svěcenou vodou. Skvělý guláš. Večerní program. Kompletář v kapli. Dobrou noc.

SOBOTA. Vyrazíme velmi časně, kvůli závodům rychlých aut (poutníci se nemohli soutěže účastnit). Následuje série kopců a

poryvů ledového větru, zakončená slovem na den a ranními chválami. Jdeme dál. Slovo na den. Silencium. Stoupání. Obědváme na Pláních pod Ještědem. K pouti se připojuje poslední (tj. 72.) poutník – Vítek alias Bejk. Déšť, který začal v polovině oběda padat, nás příliš nepřekvapil. Vyrazíme. Z Ještědu máme nádherný výhled, počasí se mezitím uklidnilo. Fotíme se u kříže. Následuje sestup a modlitba růžence. V Liberci jsme šli nepravou zkratkou, která byla kratší a po lepším terénu, takže to vlastně nebyla zkratka :). Slavíme mši svatou. Po ní následuje zelňačka a buřty. A dlouhý večerní program.

NEDĚLE. Ranní vstávání, které bylo po nočním programu velmi těžké. Ranní chvály. Snídane. A už vyrazíme ke kostelu Panny Marie U obrázku. Zde slavíme mši svatou. Po mši následoval proslov poutního „fýra“ a předání poutních cyrilometodějských křížů. Také byly před kostelem zažehnuty papírky s úmysly, které jsme celou Pout' nesli. Návrat na libereckou faru a moc dobrý buřtguláš. Loučení.

Mé dojmy, pocity a zážitky by se daly shrnut do tří slov: Pout' byla skvělá. Mé obavy z velkého počtu lidí se nenaplnily, byli jsme dobře stmelená parta lidí. Všechno nám vycházelo, počasí se drželo v přijatelných mezích. I (pokud jsem do toho viděl) všechno organizační se dařilo – všude jsme našli srdečné uvítání, pohoštění a nocleh, všem našim dobrodincům patří velké díky. Stejně jako všem organizátorům a těm, kdo se alespoň trochu podíleli na přípravě. Díky. Zkratka všechno dobře dopadlo. Pout' byla zcela úžasná akce a velká duchovní „motivace“ a povzbuzení do dalšího života, protože Pout' nekončila v Liberci, ale trvá celý život.

Toník Šedivý

CHARITA pro oběti války v GRUZII

VÁLKA MEZI GRUZII NA JEDNÉ STRANĚ A RUSKEM A ODŠTĚPENECKÝMI PROVINCIEMI JIŽNÍ OSETII A ABCHÁZII NA STRANĚ DRUHÉ SI VYŽÁDALA JIŽ TISÍCE OBĚTÍ MEZI CIVILNÍM OBYVATELSTVEM A DESÍTKY TISÍC LIDÍ MUSELY OPUSTIT SVĚ DOMOVY. CHARITA ČR PODPORUJE VŠECHNY VÝZVY K UZAVŘENÍ OKAMŽITÉHO PŘÍMĚŘÍ A K JEDNÁNÍ, KTERÉ BY VEDLO K MÍROVĚMU ŘEŠENÍ KONFLIKTU.

POKUD MÁTE ZÁJEM POMOCI OBĚTEM VÁLEČNÉHO KONFLIKTU, POUŽIJTE PROSÍM SBÍRKOVÝ ÚČET CHARITY ČR ČÍSLO: 22770022/0800, VARIABILNÍ SYMBOL 153 (GRUZIE) A VARIABILNÍ SYMBOL 126 PRO SEVERNÍ OSETII (RUSKO).

Finanční prostředky poukázané na Gruzii budou využity prostřednictvím gruzínské Charity na okamžitou pomoc uprchlíkům v Tbilisi (jídlo, hygienické balíčky, zdravotnický materiál) a později doufejme i ve fázi obnovy zničených oblastí.

Finanční prostředky poukázané na Severní Osetii budou využity na okamžitou pomoc uprchlíkům, kterou zabezpečíme ve spolupráci s naším partnerem CRC a s Charitou Vladikavkaz.

Charita ČR se věnuje oblasti Severního

Kavkazu dlouhodobě, pracuje zde již od roku 2000 jako styčná organizace Caritas Internationalis.

Posláním Charity je pomoc lidem v nouzi bez ohledu na jejich národnost, náboženské přesvědčení, barvu pleti, rasu, pohlaví a politickou příslušnost.

Jan Oulík

VÍCE INFORMACÍ NA WWW.CHARITA.CZ

Svatý PAVEL v Efesu

P. Pavel Andrš

Efes, místo, kde se Pavel zdrží celé tři roky, byl srdcem celé provincie Asia. Od „Asijské loučky“, jak Efes nazýval Homér, dostal později jméno i celý kontinent. Bylo to město přístavní, velmi bohaté jak peněžně, tak kulturně. Zde chodil ulicemi slepý pěvec Homér, Herakleitos poprvé použil jméno „Logos“, Pythagoras založil svou asketickou školu světové moudrosti, zde otec západní filosofie Thales z Milétu prohlásil za původ všeho života vodu... Efes byl též centrem trhu. Obilí, mouka, víno, olej, dobytek z afrického pobřeží nebo ze západu opouštějí paluby lodí, na které jsou výměnou nakládány nejrůznější vzácné výrobky z Orientu: zlato, stříbro, vzácné kameny, perly, purpur, len, hedvábí, vzácná vonná dřeva a nesmíme zapomenout na skořici, pepř, parfémové atd...

Byl však i „jiný Efes“, totiž jedno ze tří nejposvátnějších měst starověku (vedle Jeruzaléma a Athén). Díky svému Artemisiu (chrámu bohyně Artemis nebo též Diany) byl střediskem antické magie a kouzelnictví všeho druhu, místem rozkoše a neřestí. Chrám Artemis, bohyně plodnosti (obdoba fénické bohyně Aštarty) byl velkolepý, sloupová kolonáda čítala 125 sloupů, každý byl darem krále. Tato „svatyně“ byla (jak příznačné!) také velkým bankovním domem, neboť Dianě se slepě důvěřovalo. Až šest set stop od „svatyně“ také zasahovalo právo azylu, není proto divu, že se zde zdržovala kdejaká zločinecká chátka. Podle některých pramenů byl tento Efes snad i obrazem Janova Babylonu z jeho apokalypsy. Do tohoto místa přichází tedy malý, nikoli však bezvýznamný poutník Pavel a nikdo přitom netuší, že to bude právě on, kdo zbožňovanou Dianu svrhne po více než tisíciletém panování s trůnu.

Pavel tedy začíná svůj boj, dlouhý boj s tím, co není od Boha – modloslužba. Onen boj pokračoval ještě dlouho po Pavlovi. V jednom nápisu z Celsovy efeszké knihovny z 5. stol. totiž čteme: „Dábla Artemidy klamný obraz sňal De-meas a na jeho místo toto modly vyhá-

nějíci znamení (totiž kříž) postavil k úctě Boha a vítězného Kříže, nepomíjejícího podobenství Krista.“ (srov. J. Keil, Führer durch Ephesus) Ale v dobách sv. Pavla nešlo jen o Dianu, ale také o císaře. Snad nikde jinde po Římu se tolik nepěstoval jeho kult. I proto můžeme Efes nazvat rodištěm despotie, která tolik znehodnocuje lidství. Při narození císaře Augusta vzniklo právě tady ono slavné „evangelium“ o jeho narození a prohlašuje se počátek nového letopočtu (Juliánského). Text připomíná skutečné evangelium o narození Krista. Když tedy vidíme Pavla na tomto dvojím pozadí kultu císaře a Artemidy, snad ještě více oceníme, jakou odvahu měl, když přináší skutečného Boha a vše ostatní musí pryč!

Svou misi apoštol začíná jako obvykle, „u svých“, u židů tam žijících a později, když přichází napětí, se přesouvá do velké posluchárny, kterou komunitě propůjčil Tyranos. Podle Beza víme, že v 11 hod. skončil přednášky Tyranos, byla půlhodinová přestávka a po ní měl prostor Pavel. To, co Pavel našel v Efesu, mám na mysli nečetnou skupinku křesťanů a kroužek janovských učedníků, byl zvláštní nářdek. Měli naprosto neúplné, „necírkevní“ polokřesťanství, bez souvislosti s církví a apoštolů: křesťanství bez darů Ducha svatého a bez svátostí. Šlo tedy o něco podobného, co našli sv. Cyril a Metoděj u nás, slabé základy vstípené německými mnichy. Pavlova hlavní misie spočívala proto v hlásání, vyučování a stavbě hierarchických základů, vlastně vzniká úplně nová církevní obec! Z toho, co Pavel viděl a zažil, plyne i pro nás poučení, jak podstatná je pro křesťanství jeho organická souvislost apoštolské církve, a jak mimocírkevní, samostatné, jen osobní, nebo jen „biblické“ křesťanství vede nutně pouze k neplodnému odloučení, bezradostné askezi a tvoření sekt, k pokřivenému názoru na Krista.

Přednášky, kterým se Pavel usilovně věnoval, měly velký ohlas i mezi mnohými, kteří do Efesu přijížděli. Možná by tomu tak ale nebylo, nebýt i „hmotných důkazů“ Pavlovi „pravosti“. Ve Skutcích apoštolských se můžeme dočíst o tom, jak právě v Efezu jistá skupina „exorcistů“, pro efesany velmi zajímavá podívaná, vyhání zlého ducha z posedlého, který se jim však vysmívá. Aby nesklidili posměch od obecnosti, pokusili se o „kouzlo“ užívané Pavlem a řekli, že posedlého zaklínají Ježíšem, kterého hlásá Pavel. Odpověď byla šokující: „Ježíše znám a o Pavlovi vím. Ale kdo jste vy?“ Tu člověk, v kterém byl ten zlý duch, se na ně vrhl, všechny je přemohl a tak je zřídil, že z toho domu utekli nazí a plní ran.“

(Sk 19, 13–16) Pavel sám totiž mnoho

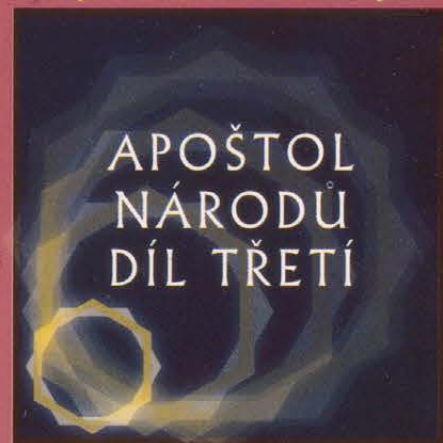
nemocných uzdravil a mnoho zlých duchů vyhnal, sám se o tom zmiňuje: „Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.“ (Ef 6, 12)

Po této příhodě brzo zaplanul na agoře oheň, kde efesané pálili svá Ephesia grammata, kouzelné papýry a snáře (i dnes by mohla nejedna vatra se škvárem všeho druhu vzplát). Doposud se apoštol nesetkal s větším odporem, ten přišel až ze strany stříbrotepců a těch, kdo vyráběli a prodávali votivní předměty spjaté zejména s Artemidou. Pavel odváděl mnoho pozornosti a obchody notně slábly (dnes bychom řekli, začátek hospodářské krize – je třeba zlikvidovat původce a znovu rozjet obchody). Došlo tedy k bouři. Pavel ji ustál, ale vnitřní boj, který rozpoutal s mocnostmi zla, ho jistě stál mnoho sil. V 1 Kor 15, 32 mluví Pavel o zápase se šelmami, který v Efesu podstoupil. Pro Pavla nebyl dábelský dantovskou fantazií, ale tvrdou realitou, se kterou se potýkal, a která pracovala proti němu, ale nepřemohla ho, protože v něm žil Kristus!

Z efezského utrpení vychází paradoxně opět posílení, nebeské hlasy ho volají dál: „Po těchto událostech se Pavel veden Duchem svatým rozhodl, že půjde přes Makedonii a Achaju do Jeruzaléma. Řekl: „Zůstanu tam nějaký čas, a potom musím také do Říma.““ (Sk 19, 21) Sám Duch tedy ukazuje Pavlovi jako ohnisko hlavního města světa, z něhož má světlo Kristovo pro vždy vyzařovat. To bylo vidění, které ho v oněch strastiplných dnech udržovalo:

PROPE ROMAM SEMPER!

(Stále blíže k Římu)

Velehradské Dny

lidí dobré vůle

VELEHRAD - místo, které je neodvolatelně spjato s moravskou a českou historií. Místo, kde mělo sídlit centrum slavné Velkomoravské říše. Místo, kam kdysi přišli dva poutníci, dva bratři, aby zde zanechali dílo, na které vzpomínáme déle než 1000 let. A ve znamení těchto dvou poslů víry, Cyrila a Metoděje, se pravidelně scházíme právě zde - na Velehradě.

Velehradské setkání se dělí do dvou dnů. První den, tj. v pátek 4. července, je celý velehradský areál rozdělen mezi spoustu probíhajících akcí. Například České katolické biblické dílo zde má stan, kde probíhá ruční přepisování bible, sportovní jednota Orel pořádá soutěž ve fotbalových dovednostech. Ve Stojanovském gymnáziu jsou představovány vybrané charitativní organizace, prozentují se zde hnutí a nové komunity a probíhají zde vernisáže velehradských výstav. Jindřich Štreit zde představil své fotografie z cyklu „Víra a odpuštění“ a předal ceny vítězům fotografické soutěže Velehrad 2007. Časopis IN! dívčí svět zde měl vlastní pódium, kde probíhala šou nejen pro čtenářky. Holky vyslechly spoustu písniček, manažer Exitu, pan Škraňka, nám poustil upoutávku na novu připravovanou řadu Exit 316. Statečný voják Miloš Prášil svědčil o svém zázračném záchráněni po několikaletém zavalení kamenou lavinou v Afgánistánu a vrcholem byla autogramiáda s Petrem Bendem a Ewou Farnou. V

rámcí Velehradských dnů lidí dobré vůle proběhlo i Mezinárodní setkání vozíčkářů. Byla pro ně v bazilice sloužena mše a Petr Bende jim v „předpremiéře“ zazpíval svoji novou píseň. O vozíčkáře se starali členové Maltézske pomoci. Své setkání na Velehradě si dali nejspíš i všichni prodavači langošů, buřtů, růženců, andělíčků, klobás a piva. Ale to je prostě velehradské setkávání.

PRVNÍ DEN byl zakončen Koncertem lidí dobré vůle. Ve spojení s odkazem soluňských bratří jsou na pódium představovány projekty pomoci lidem v nouzi. Těm, kteří potřebují ve svém životě věrozhvěsty dob-

ré vůle a nezištné pomoci. Na velehradský koncert se sešlo přes dvacet pět tisíc lidí a vybrali, společně s televizními diváky, neuvěřitelných milion tři sta tisíc korun. Na podiu vystoupila například i mladá zpěvačka Ewa Farna, která se nebojí mluvit o své víře a zazpívala křesťanskou píseň, kterou jí složily členky časopisu IN! dívčí svět. Celý koncert proběhl v klasickém složení. Tedy Petr Bende, Ewa Farna a Jiří Pavlica se skupinou Hradišťan. Jedinou změnou bylo vystoupení slovenské zpěvačky Kataríny Knechtové ze skupiny PEHA. Večerem nás opět tradičně provázeli P. Prokop Siostroznek a Lucie Výborná. Celému koncertu se jako tradičně nedalo nic vytknout, snad jen právě tu tradičnost, kdy zde každoročně vidáme ty samé tváře. Doufejme že nám pořadatelé na příští rok připraví nějaké novinky.

DRUHÝ DEN v sobotu 5. července od deseti hodin proběhla slavnostní poutní mše svatá. Hlavním celebrantem byl Giovanni kardinál Coppa, bývalý apoštolský nuncius. Mši koncelebrovala i větší

na přítomných biskupů z Čech, Moravy a Slezska v čele s arcibiskupem Janem Graubnerem a Miloslavem Vlkem. Kardinál Coppa uvedl svoji promluvu slovy: „Miloval jsem tuto zemi, miluji ji a i ona mě miluje“, čímž si získal okamžité srdce všech návštěvníků. Ve svém kázání zdůrazňoval lásku k Bohu a nutnost zaměřit život každého z nás na vzkříšeného Krista. „V dnešní době, která se vyznačuje konzumem, bojem o moc, sobectvím a lhostejností k druhému, je království Boží jedinou pravou civilizací lásky. Proměňuje člověka a mění svět tak, jak ho kdysi změnili svatí Cyril a Metoděj,“ promnesl při bohoslužbě kardinál Coppa. Letošní velehradské setkání se určitě vydařilo. Počasí bylo nádherné, návštěvníci přivítiví, program zábavný i poučný, langoše dostatečně usmažené a úsměvy snad i úpřímné. Velehrad je místem, kde se protíná život duchovní s radostí a zábavou. Těšme se na příští rok.

*Pro Zdislavu exklusivně
Zbyněk Pavienský – Tarsicius a In*

Receive the power

Na šest tisíc mladých lidí dorazilo ve dnech 17. – 20. 7. 2008 na setkání české, slovenské i polské mládeže Actlv8 na Velehrad. Toto setkání probíhalo souběžně s Celosvětovými dny mládeže v Sydney. Hnací silou byl citát z Písma: „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky.“ (Sk 1, 8). Název Actlv8 je anglická zkratka pro umístění citátu v Písmu, ale vybízí také k odvaze žít aktivní křesťanství, rozhýbat se. A to se myslím všem organizátorům a hlavně Pánu Bohu opravdu povedlo, protože všichni si z tohoto setkání odnášíme velkou pomoc a sílu Ducha svatého, novou energii a odvahu evangelizovat a hlavně velmi silné osobní zážitky ze společenství s vrstevníky a s Bohem. A co že pro nás organizátoři připravili? Bohoslužby, křížové cesty, katecheze, adorace, poradny, sporty či workshopy a mnoho dalšího.

Heslo setkání „rozhýbej se“ si k srdci vzal SHOWTEAM v čele s jedním chlapíkem ze Slovenska, který nás dokázal nejen rozhýbat, ale také rozesmát skvělými pohybovčkami! Pozadu nezůstávala ani česko-slovenská moderátorská dvojice, před kterou opravdu smekám klobouk. Maskotem setkání se stal klokan jako připomínka setkání v Austrálii. Během celého setkání nás svými písničkami provázela schola sestavená z šikovných lidiček ze všech koutů Česka i Slovenska. Jak řekl P. Vítek Zatloukal: „Muzika je komunikační prostředek církve s mládeží.“ Protože hudbou můžeme Boha chválit, modlit se, jásat, prostřednictvím hudby se mladí lidé snáze setkávají s Bohem. Postupně si snad skoro každý zakoupil tričko s logem Actlv8 a hesly Receive the power (Přijmi sílu) a Fired up! (Zpal nás!). Mě osobně velmi oslovila přítomnost našich i slovenských biskupů, jejich vstřícnost, radost, humor, přátelství a podpora nás mladých lidí. Jejich promluvy a katecheze nebyly výčtem teologických pouček, ale opravdovými dialogy s námi o problémech, se kterými se potýkáme. Dodali nám novou odvahu jít do dnešního světa, evangelizovat, bojovat sami se sebou a hlavně být s Ježíšem. Pátek odpoledne byl ve znamení křížových cest a katechezí na téma služba, cesta životem, uzdravení, povolání nebo evangelizace. Zúčastnila jsem se křížové cesty po-

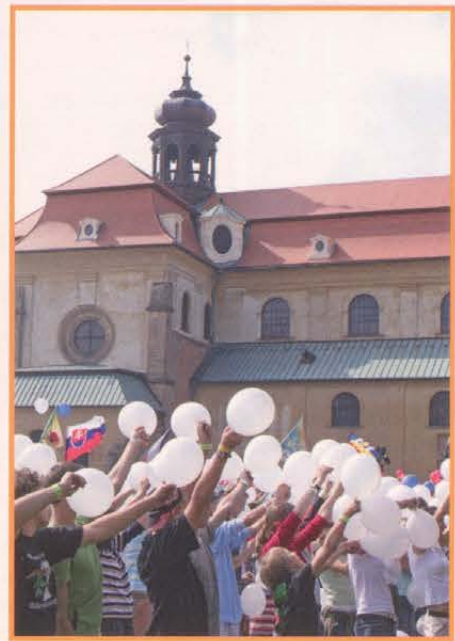
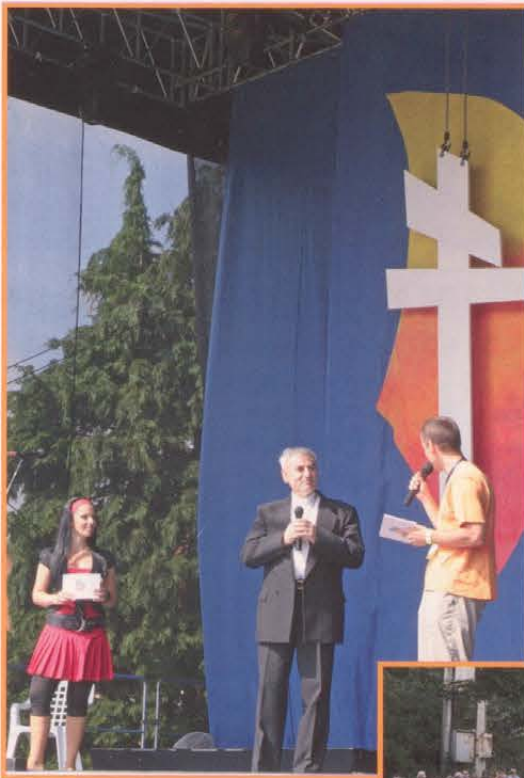
volání, která byla zaměřena jednotlivými citáty na odevzdání se Bohu, podle vzoru Panny Marie přijmutí Božího plánu a nalezení síly a odhodlání sloužit tam, kam mě Pán Bůh posílá. Večer probíhal benefiční koncert na pomoc chudým lidem na Ukrajině. Vystoupila slovenská kapela Treti deň a následně americká skupina SONICFLOOD. Svými písněmi dokázali rozproudit celé publikum, ale také přivést k hluboké modlitbě chval a díky a svými svědectvími se dotknout srdce každého člověka. V sobotu jsme se mohli účastnit řeckokatolické bohoslužby a zbytek dopoledne jsme se seznamovali se světovými dny mládeže a s jednotlivými poselstvími a myšlenkami Jana Pavla II. a Benedikta XVI. Odpoledne bylo věnováno workshopům na ožehavá témata (např. antikoncepce, okultismus, chození s nevěřícím, závislosti, jak si obhájit víru, odpuštění, dospívání, rizika moderní komunikace atd.). Pro mě jasnou volbou se stala přednáška Tomáše Řeháka „sex, aids, vztahy“, na které nám vyprávěl desítky smutných a tragických příběhů mladých lidí nakažených aids, ale také veselé historky o chození a zamilovanosti. Vše přímo a jasně, že na to bazilika dlouho nezapomene :-).

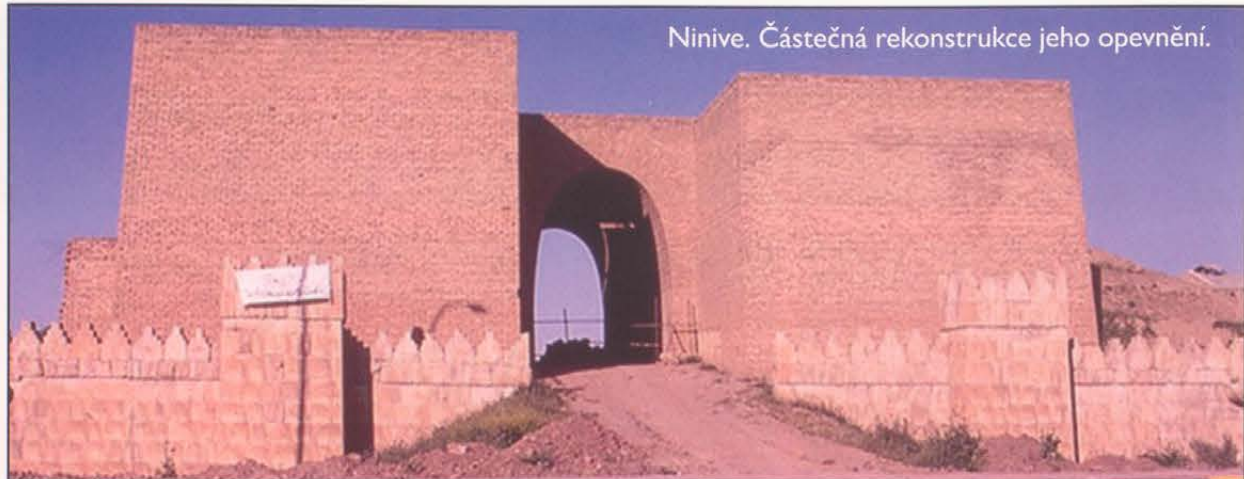

Jednotlivé dny se nesly v duchu určité události kolem seslání Ducha svatého o Letnicích. Sobotní vigílie byla vrcholem. Duch svatý sestoupil také do našich srdcí. Společně jsme vyslechli čtení v jazycích Bible, promluvy a svědectví o Božím působení. Jedním z nejsilnějších okamžiků bylo svědectví ženy, která při autonehodě ztratila obě své děti zapálené pro evangelizaci. Vyprávěla nám svůj těžký boj s Bohem, pokus o sebevraždu a nakonec smíření a nalezení nové síly k modlitbě a naplnění svého života prostřednictvím evangelizace a práce s mládeží. Jak sama řekla, už nemá jen dvě děti, ale spoustu duchovních dětí, i nás zde na Velehradě, za což jsme ji odměnili bouřlivým a dlouhotrvajícím potleskem. Zpěvem jsme chválili Boha, modlili se za svého souseda a jako symbol Ducha svatého každý v ruce držel zapálenou svíčku. Následovalo mnoho příležitostí k osobní adoraci a od 02.00 byl přímý přenos slavnostní bohoslužby ze Sydney. Kolem čtvrté hodiny ranní jsme i my prožili závěrečnou mši svatou. Na konci jsme každý obdrželi malou klíčenku s mottem celého setkání a osobní rozeslání od kněží a biskupů. Po mši nás pořadatelé překvapili vynikajícími buchtami :-). Poté se už všichni začali rozjíždět domů. Pro organizátory však ještě nastal náročný den balení a uklízení. Byla jsem moc ráda, že jsem také mohla přiložit ruku k dílu. Všem zúčastněným přeji, aby načerpanou sílu a moc Ducha svatého dokázali plodně využít, předávat ostatním a nepřestávali chválit Boha za tyto dny.

Mařenka Válková, Jilemnice

Fired up!

PROROK SVOLÁVAJÍCÍ TREST NA NINIVE

Krátká prorocká kniha Nahuma je svým obsahem vsazena do období konce 7. stol., kdy mocná Asyrská říše pomalu skomírala, až byla nakonec vyvrácena a zničena spojenými vojsky Médů a Peršanů v roce 612 př.Kr. V tomto roce bylo poraženo a dokonale srovnáno se zemí hlavní město říše – Ninive. Samotné město platilo v poslední fázi slávy Asýrie za symbol moci, bohatství, ale i krutosti a agresivity celé říše. Prorocké poselství Božího slova bojuje především proti násilnosti, pýše a zvrácenému náboženství města Ninive a s ním i celého království. Na tyto vlastnosti svolává nejpřísnější Boží tresty.

Asyrská agresivita a kruté násilí, jimiž si říše rozšiřovala své území a vynucovala poslušnost svých poddaných, se staly v dějinách Předního východu příslovečnými. Zde snad více nežli kdekoli jinde se osvědčilo staré mudroslovné pravidlo: „Čím co vzniká, tím je též uchováváno a tím též zaniká“, či chcete-li: „Čím kdo zachází, tím také schází“. Tedy vznik i udržování a rozšiřování Asyrské říše se dělo především prostřednictvím bezohledné krutosti. Kruté pomstychtivé násilí pak rovněž provázelo zánik říše – především v dobytí a zničení hlavního města Ninive. Asyrská krutost a násilí postupně hromadilo v porobených národech hněv a touhu po pomstě. Jmenujme jen dva projevy tohoto rysu hlavní páteře asyrské moci – totiž její dobře vycvičené armády. Asyrští vojáci se zvláštní zvrácenou zálibou poražené nepřátele ponižovali a též nelidsky mučili. Dochovalo se nám o tom více dokladů, které svědčí o hrůzách, které se v řadě vítězného vojska projevovaly. Poražení byli za živa stahováni z kůže, byly jim utínány údy nebo byli jinak mrzačeni, byli nabodáváni na zašpičatěné kůly, jejich utáté části těl byly věšeny na stromy v okolí dobytých sídel. Následně byli obyvatelé poražených měst a království odváděni do zajetí, přičemž se kladl důraz na co nejdokonalejší promíchání nejen národů, ale i rozbití a následně geografické promíchání rodinných příslušníků. Tato etnická krutost byla politickým programem

především z důvodu co nejdokonalejšího vykořenění jakékoli národní, kulturní či náboženské identity poražených. Dokonalé rozbití čehokoli, co by mohlo lidem připomínat domov, je do dneška častým prostředkem v ukrutnostech genocid a nespravedlivého násilí proti protestujícím národům, na jejichž poslušnost si činí silnější soused nárok. V dějinách lidstva však funguje svrchu zmíněná zákonitost, která často, i když mnohdy s velikým časovým odstupem, následuje po delším období určitého jednání, kdy se vlastní jednání stejným projevem obrací proti tomu, kdo takto jedná. Kdo dlouhodobě projevuje násilí a krutost, nemůže počítat s tím, že se mu nakonec těmito prostředky podaří vybudovat mír a prosperitu. Násilí se nakonec obrátí proti němu samému. V dějinách o tom máme nespočetné důkazy. Prorok Nahum však v nastávajícím krutém zúčtování s městem Ninive nevidí jakousi „příčinnou spravedlnost dějin“, ale přímý projev spravedlnosti Boží. Bůh, který uvádí člověka i celé národy do života, dřív nebo později s nimi také zúčtovává podle jejich jednání. A to nejen v posmrtné existenci, ale často již zde na zemi.

Pýcha Asyrské říše a zvláště její zvláštní reprezentace – honosného a slavného města Ninive, neznala podle biblického svědectví mezi soudností. Pád Ninive z tohoto pohledu byl zapříčiněn významnou měrou právě jeho pyšným sebevědomím. Nejvyšší míra lidské pýchy a ješitnosti se podle chápání Bible projevuje ve vzpouře proti samotnému Hospodinu. Tato vzpoura se však nejčastěji ukazuje v pohrdání „maličkými“ (společensky bezvýznamnými) a v ponižování slabších. Právě pro slabé, malé, chudé má Bůh zvláštní „slabost“, s nimi se přednostně ztotožňuje, za jejich práva bojuje. Jeruzalém sice v době vystoupení proroka Nahuma nebyl tak docela malým a bezvýznamným městečkem, měl mohutné hradby, kamenný chrám a královský palác, ale ve srovnání s Ninivem působil přece jen značně méněcenně. Ninive mělo v této době dvoji-

té mohutné hradby v délce kolem 14 km, bylo v něm více impozantních chrámů, obrovský královský kamenný palác a mnoho tisíc obyvatel. Bylo v době svého rozkvětu chápáno jako nejslavnější a největolepější město světa, které bylo ostatně i prorokem Nahumem srovnáváno s hlavním městem Egypta – Thébami. Ačkoli se nám ze starověkého Ninive mnoho nezachovalo (díky jeho dokonalému zničení), z egyptských Théb máme dodnes zachováno mnoho. Jeho obrovité monumentální chrámy dodnes udivují svou velikostí a nádherou. Samozřejmě v jiném stylu, ale pravděpodobně stejnou monumentalitou vynikaly i sakrální a mocenské budovy starověkého Ninive. Velkolepost hradeb a městských bran je i dnes vidět v částečném obnovení starověkého městského opevnění, které proběhlo v 2. pol. 20. stol. Prorocké horlení proti pýše Ninive, v níž Nahum vidí jeden z podstatných důvodů pádu města i celé říše, opět jen potvrzuje staré pravidlo: „Pýcha předchází pád“.

A nakonec se ještě krátce zastavme u hlavních rysů ninivského náboženského světa. Nejmocnějším uctívaným božstvem města byla bohyně Ištar. Ištar byla bohyní smyslné lásky a plodnosti na straně jedné a války na straně druhé. Starověké mýty o jejích erotických dobrodružstvích a o její krutosti a zálibě v prolévání krve nepřátel dodnes působí svou fascinací nad nespoutanými vášněmi a nad nelidskou krutostí. I zde, a možná především zde, vidí prorok pramen krutého a dokonalého zániku Ninive i celé říše. Národ, který uctívá božstvo, jež nectí žádné morální hranice svých vášní a které má zvrácené potěšení v krutosti a krvavém násilí, je nutně odsouzen k brzkému zániku.

Ačkoli kniha proroka Nahuma je těžko pochopitelná bez vysvětlujících poznámek, mnoho jejích myšlenek je nadčasových. Alespoň shora jmenované tři lidské záporné vlastnosti se samozřejmě často objevují i u dnešního lidstva a již toto staré prorocké varování je i dnes aktuálním napomenutím, kam obyčejně vede lidská bezohlednost a krutost, pýcha, morální nespoutanost a mylná či dokonce zvrácená náboženská víra.

V *Magdazínu* jsme připravili: **3. září:** Člověk je šťasten tehdy, když má co dělat, v co doufat a koho milovat – je motto občanského sdružení OKNA, které podporuje děti s handicapem na jejich cestě k plné integraci do všech sfér občanské společnosti. **10. září:** Zdeněk Trávníček představí krizové centrum SPONDEA pro děti a mládež a osob ohrožených domácím násilím. **17. září:** Každý ví, že pes je věrný přítel člověka. Pro někoho je pes ale přímo nepostradatelný společník. O vodicích psech hovoří Světlana Karfusová.

K tématu **Domácí ekologie** se vrátíme v prvním zářijovém *Kafemlýnku* (**2. září**). Ve studiu bude na vaše otázky odpovídat Petr Ledvina z ekologického institutu Veronica. Co děláte ve dnech volna, jak trávíte společný čas? O tom, jaké máte jako rodina společné činnosti a zájmy, si s námi můžete povídat v úterý **23. září** od půl desáté dopoledne.

Jak bylo v Austrálii? **2. září** nabídneme v *Barvítku* vyprávění účastníků Světových dnů mládeže v australském Sydney o jejich letním pobytu mezi protinožci. **9. září** zve na procházku Lednicko-Valtickým areálem. Na **30. září** je připraven rozhovor s Petrem Linhartem, písničkářem, který pracuje jako tvůrce jízdních řádů a grafikonů. *Barvínek* vysíláme každé úterý od 16 hodin.

Od **1. září** se můžete ve *Čtení na pokračování* v 11 hodin dopoledne a v repríze ve 21.30 těšit na knihu Viléma Hünermanna Farář arský. Svatý farář arský, Jan Maria Vianney, se narodil v roce 1786 ve Francii. Knězem se nestal snadno – číst se začal učit teprve v 17 letech a kvůli svému malému nadání vystudoval s velkými obtížemi. Jeho intenzivní život modlitby, neúnavná služba ve zpovědnici, hlásání Božího slova a příkladný kněžský život však zakrátko proměnily nepatrnou a neznámou vesnici Ars, v níž působil, přímo v magnet pro nesčetné zástupy poutníků. Nastudoval Igor Dostálek.

Knihovnička Proglasu **14. září** představí knihu Čím to, že jste tak klidný? Rozhovor Jana Mazance s nedávno zesnulým Mons. Václavem Dvořákem. V knižním rozhovoru vzpomíná Mons. Dvořák na svůj život, na své rozhodnutí stát se knězem a na léta prožitá v komunistickém vězení. Poslouchejte v neděli ve 13.20 nebo reprízu v pátek **19. září** v 9.30.

V pátek **5. září** se v rámci cyklu *Poutní místa Evropy* podíváme do francouzských Lurd. Rozhovor Marie Blažkové s průvodkyní poutníků Boženou Rejnušovou vysíláme v 16 hodin a opakujeme v sobotu **6. září** v 11 hodin dopoledne.

Do nového ročníku pravidelných *Kosmických procházek* na vlnách Proglasu vstoupíme povídáním o opravě Hubbleova teleskopu (**8. září** v 9.30, **13. září** v 17.00). Informace o vesmírném dalekohledu, který dění vysoko nad námi sleduje už od roku 1990, nabídnou Tomáš Příbyl a Pavel Chaloupka.

KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

FAUSTÍNA

*Mystický život apoštolky Božího Milosrdenství
DVD (slovenský dabing)*

Příběh mystického života apoštolky Božího Milosrdenství vypráví o svaté sestře Faustíně z Kongregace Matky Božího Milosrdenství. Její život, na první pohled jednoduchý a obyčejný, byl ve skutečnos-

ti velmi pestrý a bohatý. Prožívala jej v sjednocení s Bohem, kterého objevovala ve své duši. S ním pracovala, modlila se, s ním prožívala své utrpení i radost. Svým životem i slovy odhaluje fascinující krásu jeho milosrdné lásky.

Délka filmu: 77 min + 20 min. bonus, 300 Kč

ZJEVENÍ VE FATIMĚ - DVD

Costelle Daniel

Film podle zápisků sestry Lucie rekonstruuje život fatimských pasáček. Jde o jednoduchý a zároveň silný příběh, zachycuje „prostotu“ dětí, i fakt, jak se změnil, ale také reakce okolí, těžkosti, i přibývající

počet těch, kteří uvěřili v pravdivost jejich vidění. Události z roku 1917 jsou zarámovány do záběrů ze setkání sestry Lucie s Janem Pavlem II. Film v sobě nese hluboké poselství Matky Boží celému lidstvu. *199 Kč*

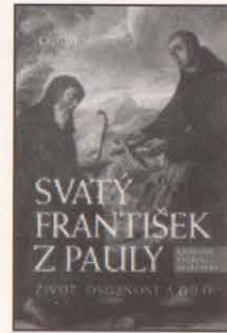
KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY, Petráská 9, 110 00 PRAHA
1, tel./fax 222 311 206, 224 818 757. E-mail: objednavky@paulinky.cz
paulinky.cz. On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

Karmelitánské nakladatelství

Giuseppe Fiorini Morosini

SVATÝ FRANTIŠEK Z PAULY

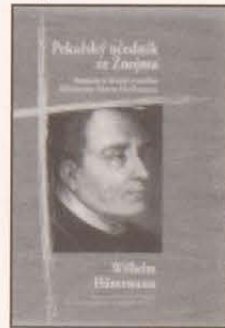
František z Pauly (1416 – 1507) se jako sedmnáctiletý rozhodl odejít do jeskyně u Cosenzy v Kalábrii, kde poté žil dlouhá léta jako poustevník. Svým kajícím životem přitáhl velký počet následovníků a založil poustevnickou kongregaci, změněnou později v přísný Řád Nejmenších bratří. Papež Alexandr VI. nazýval Františka z Pauly věrným napodobitelem Krista a druhým Františkem z Assisi. Prostí lidé z Kalábrie ho nazývali otcem. Spolubratři, kteří s ním přicházeli do styku, poznali na vlastní kůži pevnost jeho charakteru, rozhodnost i zdravou tvrdohlavost, s kterou usiloval o život v duchu řehole. Vyžadoval pokoru a odříkání, a tak jeho spolubratrům nevadila určitá přísnost, s kterou je řeholním životem provázel. Morosiniho kniha představuje zatím nejspolehlivější životopis sv. Františka z Pauly. Přístupným a poutavým způsobem jsou zde zachyceny rozhodující události světceva života i doby a jeho význam pro univerzální církev.

Váz., 311 str., 299 Kč

Wilhelm Hünermann

PEKAŘSKÝ UČEDNÍK ZE ZNOJMA

Román o životě svatého Klementa Marie Hofbauera

Životopisný román o svatém Klementu Marii Hofbauerovi, který bývá nazýván také apoštolem Varšavy.

Jan, což bylo původní jméno svatého Klementa, se narodil 26. prosince 1751 v Tasovicích u Znojma. Chtěl jít za Božím hlasem, a tak v italském Alatri složil v roce 1785 řeholní sliby, stal se redemptoristou a byl vysvěcen na kněze.

Vzhledem k tomu, že ve Vídni tehdy nebylo možné otevřít nový řeholní dům, odešel Klement roku 1786 do Varšavy. Tam působil přes dvacet let a založil první klášter redemptoristů severně od Alp. Roku 1808 se vrátil do Vídne a pět let nato jej vídeňský arcibiskup jmenoval zpovědníkem sester voršilek a rektorem jejich kostela. Dne 15. března 1820 Klement Hofbauer umírá. Jeho pohřeb se stal manifestací víry a oddanosti celé Vídne tomuto knězi. Papež Pius X. jej roku 1909 svatořečil. Jeho svátek se slaví ve světě 15. března, v České republice 20. května.

206 str., 249 Kč

1707 – 2007

LORETA RUMBURK

Loretánské slavnosti 2008

sobota 13. 9. 2008, loretánský areál v Rumburku

10.00 přivítání

10.10 – 10.15 hudební vystoupení žáků ZŠ Pastelka, o.p.s.

10.20 – 10.40 Medvědí pohádky (Liberec)

10.45 – 10.55 vernisáž výstavy „Kapucínský konvent v Rumburku (1683–1950)“
a vernisáž výstavy „Lužičtí Srbové – tradice a současnost“

11.00 – 11.30 pozounové sbory Consonare, o.s. (ČR, SRN)

11.35 – 11.55 Medvědí pohádky (Liberec)

13.00 – 13.20 sbor Křiničánek (Krásná Lípa), pěvecké a taneční pásmo Český rok

13.30 – 13.55 hudební vystoupení Móniky Klesec (SRN)

14.00 – 14.20 Medvědí pohádky (Liberec)

14.30 – 14.55 sbor středních škol Collegium scholarum mediatorum (Liberec), go-
spely a kánony

15.00 – 15.45 církevní slavnost posvěcení loretánské kaple, celebruje děčínský vikář
P. Alexej Baláž (Svatá chýše)

15.00 – 16.15 animovaný film Čarodějův učeň (1977 ČR, SRN), režie K. Zeman

16.30 koncert souboru Šenováček a Tyršovské zvonky (kostel sv. Vavřince)

16.50 – 17.00 rozloučení

Doprovodné aktivity: výtvarné dílny pro děti i dospělé (DDM Rumburk, Salesiánský klub mládeže Rumburk-Jiříkov, o.s.), prezentace a výrobky chráněných dílen a ÚSP ze Šluknovska, zpřístupnění běžně nepřístupných prostor, ukázky animací barokní památky, občerstvení

Slavnosti při příležitosti 325 let od zahájení stavby rumburského kapucínského kláštera pořádá Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk a Město Rumburk v rámci Dnů evropského dědictví. Akci podpořilo Město Rumburk, Česko-německý fond budoucnosti a firma STAMO.

Slavnost Porciunkule v Rumburku

Mons. Josef Koukl navštívil rumburskou Loretu

Pout' k Panně Marii Andělské z Porciunkule proběhla v sobotu 2. 8. 2008 v loretánské kapli s ambity v Rumburku. Hlavním celebrantem mše svaté byl emeritní biskup Litoměřické diecéze Mons. ThDr. Josef Koukl. Součástí slavnosti zvané Porciunkule, která má v Rumburku více než 320letou tradici, byla beseda s Mons. Kouklem a koncert duchovní hudby v podání souboru Salve Radix z Mikulášovic. Klára Mágrová, autor fotografií: Jiří Stejska

Emeritní biskup Mons. Josef Koukl (vpravo) spolu s P. Jozefem Kujanem a účastníky slavnosti Porciunkule v rumburské Loreti

„NEŽIJI UŽ JÁ, ALE ŽIJE
VE MNĚ KRISTUS“

sv. Pavel

TRMICKÉ POUTNÍ TŘÍDENÍ

12. – 14. září

Pátek 12. 9.

17.00 – Mše svatá
večer: Večeře, zábavný program
(divadlo, hry)

Sobota 13. 9.

09.00 – Mše svatá (host)
10.00 – Přednáška (hosté
z hnutí Chemin neuf)
12.00 – Oběd (polévka)

po obědě: Volný program
(volejbal, stánky)

15.00 – Procesí s trmickou
Pannou Marií

16.00 – Koncert
(bude upřesněno)

večer: Grilování, Zábavný pro-
gram ve stanu na
far. dvoře

Neděle 14. 9.

09.00 – Adorace před Nejsv.
svátostí

v kostele

10.30 – Poutní mše svatá

Všechny Vás srdečně zveme.

CHABAŘOVICKÁ POUŤ

neděle 7. září v 9.00

V neděli 7. září v 9.00 oslavíme společnou bohoslužbou ve farním kostele Narození Panny Marie zasvěcení chabařovické farnosti tomuto mariánskému svátku.

Po bohoslužbě jsou všichni účastníci srdečně zváni do Domu Pokojného Stáří sv. Ludmily k setkání a besedě s hl. celebrantem (host – P. Pavel Michal – znalec Palestiny ze svých četných cest po této posvátné zemi), ke společnému setkání a pohoštění.

KOSTELY NAŠÍ DIECÉZE ? !

Asi osm kilometrů od Mladé Boleslavi směrem na Jičín, v úrodném kraji, který byl obýván již v době kamenné, leží obec Březno. První písemné zprávy o obci pocházejí z roku 1255 a první zmínka o farním kostele z roku 1369. Jako držitelé panství se zde vystřídalo několik významných českých rodů, jako byli Markvartici, Vartenberkové, pánové ze Šumbruka a pánové z Bubna, později pak Kounicové. V obci, která byla sídlem vrchnosti, proto vznikl pozoruhodný komplex budov, totiž zámek, fara, zvonice a kostel zasvěcený svatému Václavu.

Dnešní podoba kostela pochází z let 1710–1718, kdy nahradil starší, středověkou stavbu, o níž se bližší informace nezachovaly. Jedná se o prostou jednodlní svatyni s užším, pětibokým presbytářem, doplněným po stranách dvěma oratořemi. Kostel měl původně typický barokní štít v průčelí, ten však byl v pozdější době odstraněn v souvislosti s neustálými problémy s nepevným jílovým podložím, ohrožujícím statiku svatyně.

Nejcennější součástí kostela však byla jeho sochařská výzdoba. Kostel se v době vrcholného baroka stal téměř výkladní skříní řezbářské rodiny Jelínků z Kosmonos, jejichž díla jsou uznávanou veličinou evropského významu. Bohatá řezbářská výzdoba spolu s četnými kamennými plastikami světců na vnějších stěnách kostela, v obci i v jejím okolí vytvořila z Března galerii, jejíž duchovní koncept je obdivuhodný a jejíž umělecká hodnota přesahuje rámec regionu. Celek vypovídá o snaze stavebníka vypořádat se se snahou o reprezentaci při omezených prostředcích a současně svědčí o vysoké vyspělosti venkovského stavitelství.

Je pochopitelné, že tak rozsáhlý komplex budov i uměleckých děl vyžadoval v dalších letech systematickou údržbu. Té se však mnohdy dostávalo jen nedostatečně, zejména v souvislosti s častým střídáním majitelů v průběhu 19. a 20. století. Od začátku první republiky v roce 1918 začal kostel pomalu chátrat, poslední větší oprava probíhala ve třicátých letech. Po druhé světové válce stihl všechny památky v obci typicky neblahý osud. Vyvlastněný zámek postupně zcela zpustl, neudržovaná a neobývaná fara se stala neobyvatelnou a kostel se stal terčem vandalů a zlodějů. Ani nástup demokracie po roce 1989 nepřinesl obrát k lepšímu, protože zámek se stal předmětem spekulací a finančních podvodů a z kostela skladiště nepotřebného inventáře. Pokud je známo, poslední bohoslužby se zde konaly asi v roce 1973.

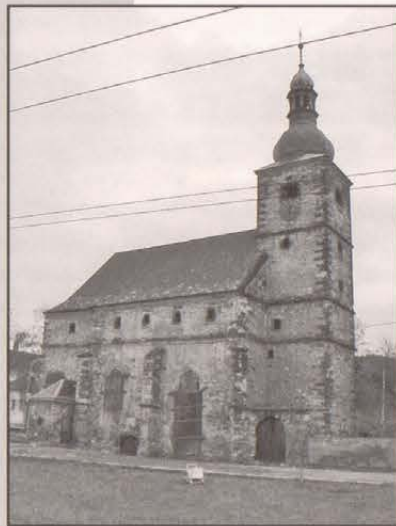
Dnešní stav kostela je bolestivým vředem na vzhledu obce a truchlivým dokladem, kam až může zajít lidská zloba, lhostejnost zodpovědných úřadů a netečnost obyvatel, odpadlých od víry otců. V minulosti bohatě obdarovávaný a umělecky cenný kostel v jedné z nejbohatších oblastí litoměřické diecéze (v minulosti i v dnešní době) se proměnil ve smetiště, do něhož masivně zatéká děravou střechou a v němž se mísí poházené lidské kosti s ptačím trusem a sklem z rozbitých oken.

Alarmující stav kostela, zasvěceného hlavnímu patronu české země, sv. Václavu, nedává spát několika místním nadšencům. V sobotu dne 27. září 2008, tedy den před světcovým svátkem, by se – dá-li Bůh – mělo po mnoha letech ve Březně přece jen něco pohnout k lepšímu. Chystá se „Den pro svatého Václava“, kostel by měl být po mnoha letech otevřen pro veřejnost a měla by se zde konat bohoslužba. Vše je ale zatím jen ve stavu zrodu.

Osud březenského kostela sv. Václava je mimo jiné i pobídkou k zamyšlení a diskusi o tom, zda má smysl udržovat a opravovat kostely v místech, kde nežijí žádní věřící, nebo zda mají být tyto kostely odsouzeny k zániku či předány k profánním účelům.

J. Toman

Ve 23. čísle Katolického týdeníku z 3. června 2008 v odd. IV. – dovolenková příloha – bylo zveřejněno 12 fotografií kostelů i klášterů, nedávno vyhlášených národních kulturních památek. Na první pohled jsou to krásně opravené a udržované objekty. Mezi nimi se krčí kostelík sv. Floriána s č. II v Krásném Březně v Ústí nad Labem. Je to původně zámecká kaple postavená v letech 1596–1603 staviteltem Hansem Bogem z Pirmy. Původně luteránská kaple byla určena pouze pro obyvatele zámku, který patřil pánům z Büna. Ústečtí radní nechtěli ve městě luterány a nakonec o sporu rozhodl sám císař Rudolf II.

Samotná stavba představuje jedinečný, autenticky dochovaný vzor tzv. saské renesance. Význam této stavby z hlediska vývoje výtvarného umění přesahuje území České republiky. Tato skutečnost by měla podnítit zájem Ministerstva kultury o tuto vzácnou a jedinečnou památku zachránit. Stav kostelíka je katastrofální. Jak nedávno potvrdila starostlivá ředitelka územního odborného pracoviště paní Mgr.

Balaščíková, do kostelíka vzlíná spodní voda, celá stavba vlhne, pískovec se drolí. Protože tuto zprávu píši v neděli 17. 8., mohu potvrdit, že včerejší mši sv. jsme trávili za vytrvalého bubnování dešťových kapek do připravených nádob v sakristii. Kostel byl zpřístupněn veřejnosti na svátek sv. Anny v roce 2003, kdy střekovský farář, do jehož působnosti kostel sv. Floriána patří, požádal majitele kostela, magistrát města, o zapůjčení klíčů s tím, že v kostele se budou sloužit pravidelně pobožnosti. Největší ústecké sídliště Krásné Březno tak získalo možnost navštěvovat bohoslužby 1x týdně, v sobotu v 16 hodin. Kostel byl 20 let devastován, vzácné původní vitráže rozbité, v devadesátých letech ukradený vzácný zvon a ze tří stran věže odcizené mosazné ciferníky. Magistrát se zbavil odpovědnosti a jako danajský dar předal kostel Památkovému ústavu, který dostal již předtím zámek jako své budoucí sídlo a kostel přece patří k němu, ne?

Kdykoli probíhají v měsíci září Dny Evropského kulturního dědictví, bývá zpřístupněn po oba dny také kostel sv. Floriána. Je hojně navštěvován hlavně milovníky staré architektury i z jiných míst, kteří se o kostele dočetli a chtějí vidět tuto vzácnou památku na vlastní oči. Téměř všichni vyjadřují svůj podiv nad tím, že kostel je v tak katastrofálním stavu. Vysvětlují jim, že ostatní kostely jsou vesměs opravené, protože patří církvi. Tento jediný patřil městu, proto se o něj nikdo nestaral. Za minulého režimu ani po sametové revoluci. Bylo mnoho jiných priorit. Naše město se liší od jiných měst tím, že zde žije většina lidí, kteří zde nemají kořeny. Přišli sem po válce, každý odjinud, nemají ke svému městu vztah, jako tam, kde neprobíhal poválečný odsun původních německých obyvatel. Přišli noví a ten vztah tu není. Proto město nemá jednotnou koncepci, každé vedení prosazovalo něco jiného a výsledkem je trochu chaotický pocit.

L. Kšandová

ÚTOK KONZUMNÍ SPOLEČNOSTI NA RODINU NA RODINU NA RODINU NA RODINU

V době, kdy si údajně žijeme jako nikdy předtím se naše republika dostává do popředí v růstu sebevražd mladých lidí. Sebevražda je třetí nejčastější příčinou jejich úmrtí.

ČR patří také přední příčka v rozvodovosti a při tom třetina dětí se rodí osamělým matkám. Dále je prokázáno, že rozvody velmi často psychicky poznamenají děti na delší čas – někdy na celý život. Agresivní reklama s možností úvěru je příčinou enormní zadluženosti domácností. Následná neadekvátní a často nadbytečná spotřeba u nízkopříjmové části obyvatel vede dlužníky v domnění bezvýhodnosti často opět k sebevraždám.

Mladí lidé z Jabloncka, kteří spáchali sebevraždu v zaparkovaném autě nedaleko Trenčína v dopise na rozloučenou uvedli, že si nedovedou představit, že by měli žít v současném světě v současném systému. Od sametové revoluce bylo již více než živých pochodní mladých lidí, které většinou měly sociální pozadí.

K mládí normálně patří opitivismu, tvůrčí iniciativa a láska. Ale není přirozený růst tzv. „singles“ – tedy osamělých mladých mužů a žen, kteří honbě za pracovním uplatněním obětují vše. Jsou pružní a přizpůsobiví, ale je jim to méně platné, když nadnárodní monopoly – po vyčerpání daňových prázdlin – převedou výrobu buď do Rumunska nebo na Ukrajinu.

Vše je podřízené trhu, a tak i nově instalovaný svátek sv. Valentýna se stal jen zámlčkou dalšího útoku na peněženky. Nestačil již skromný a romantický K. H. Mácha. Je otázka, proč máme být za každou cenu „světoví“ a proč se máme vzdávat své slovanské podstaty. Myslím, že vhodnějším příkladem pro mladé by mohl být nový Svátek rodiny, lásky a věrnosti vždy 8. července. Tento svátek je na památku manželů Pjotra

a Feoronie Muromcových, kdy prostá žena vyléčila knížete Pjotra z vážné a nebezpečné nemoci. Nerovný sňatek byl odsouzen, ale manželé se raději zřekli moci a žili mimo knížecí sídlo. Oba zemřeli 8. července 1228 a byli pochováni v jedné rakvi. Pravoslavná církev je uznává za svaté. A bude v tento den sloužit i zvláštní bohoslužby.

I pro naše věřící je to motivace a je přirozené, že křesťanské rodiny se u nás celkem nerozvádějí (viz Kristovo „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuje“). A mají většinou také více dětí než průměr. To neplatí ale pro příslušníky sekt, jak to dokázal případ týrání dětí na Moravě. Pro ostatní i ateistické rodiny by měla platit alespoň maximální tolerance i v případě nutného rozvodu, kdy je umožněno rozvedenému partnerovi styk s dětmi.

Tržní systém ve studené válce zvítězil ve většině východního bloku. Zanechal ale i šrámy při přechodu na ekonomice i lidech. Nás to stálo zlikvidovaný zbrojní průmysl, celou námořní flotilu, rapidní snížení zemědělské produkce a dluh jen při prodeji bank cizímu kapitálu za 300 miliard korun. Za hranicemi muselo hledat práci 1 mil. Bulharů, více než 2 mil. Poláků a 7 mil. Ukrajinců. I téměř 2,5 mil. obyvatel bývalé NDR se muselo za prací přestěhovat na západ země.

Ale kdo chce, práci si najde – dost důchodců (včetně bývalých členů KSČ) si drží částečný pracovní úvazek a někteří spekulanti zneužívají možnosti jít do invalidního důchodu. Jde ale o to, že s potížemi se musí vždy bojovat. A bojovat s nepřízní osudu a se zlým mohou jen žít. Neměly by už viset na školách smuteční prapory a musíme se snažit, aby maximálně fungovala rodina – základ každé společnosti – za spolupráce všech generací.

(František Truxa, Jablonec n. N.)

POZVÁNKA

Zveme vás na
MCELSKOU DUŠIČKOVOU POUŤ,
která se koná

v sobotu 8. listopadu 2008 ve Mcelích.

V 10.00 hodin bude v kostele mše svatá s následnou pobožností na místním hřbitově za všechny věrné zemřelé.

Ostatní program pouti jako v předchozích letech.

**HLAVNÍM CELEBRANTEM
BUDE MONS. KAREL
HAVELKA, GENERÁLNÍ VIKÁŘ
LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE.**

Chtěla bych Vás upozornit na pořad České televize Cesty víry, který se bude vysílat v neděli dne 7. září ve 14.10 hodin. Obsahem pořadu bude sestřih toho, co jsme prožili během dnů v diecézi Melbourne a během Světových dnů mládeže v Sydney. Pořad připravili P.Petr Chovanec a Lukáš Doležal, kteří se Světových dnů mládeže zúčastnili s námi.

Takže se určitě dívejte!

Zdeňka Hennigová
Česká biskupská konference
Sekce pro mládež

Zdílava – měsíčník litoměřické diecéze.
Šéfredaktor: Martin Davídek, zástupce šéfredaktora: Petr Hudeček, e-mail: hudecek.petr@volny.cz, tel. 731 402 564, redaktor: Jan Rosenauer. Grafická úprava a sazba Petr Hudeček, sazba Jan Macek, U Rybníka 11, Jablonec nad Nisou, e-mail: jan@tiskem.cz., www.tiskem.cz. Jazyková úprava tohoto čísla: redakce. Náklad 1600 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Ročník XIII., září 2008, Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN s.r.o. (tel. 775 598 604, e-mail zdilava@in.cz) prostřednictvím Postservisu.

MUDr. JAN PUR

OTČENÁŠ

Díl čtvrtý

a jeho kořeny

A nevydávej nás v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého:

Tento výraz se nachází v 7. požehnání tefily. V něm se praví: „Pohled' na naše zkormoucení a ochraňuj nás. Vysvobod' nás brzy, náš Králi, pro svou slávu, neboť ty jsi vysvoboditel a mocný. Požehnaný jsi, Hospodine, jenž vysvobozuje Izrael.“

V Talmudu lze číst: „Nezanechávej mě moci hříchu, ani moci viny, ani moci pokušení, ani moci hanby. (TB, Ber, 60 b). Talmud byl redigován staletí po Kristu, ale jak uvádějí odborníci, mnoho jeho látky pochází ještě z období před Kristem.

Pokusím-li se shrnout co bylo řečeno, pak z toho vyplývá:

V Otčenáši se nemodlíme jen pro to, po čem oprávněně toužíme, ale je zde udán i řád, hodnotové pořadí našich přání. Tato modlitba nás neučí jen pro-

sit, ale charakterizuje veškeré naše přání a citění. Proto nejdříve „Přijď království tvé“, „Bud' vůle tvá“, pak starost o denní chléb, o dobré vzájemné vztahy, prosba o ochranu před zlem, pokušením, útlakem, bezvýchodností. Tyto prosby vyrůstají z bídy našeho života, z tísní našeho srdce a jsou většinou naše prvořadě prosby. Jimi vyjadřujeme, že pomoc skutečně očekáváme od Něho, ve své naději v Něho. O modlitbě říká kardinál Ratzinger, že je aktualizovaná naděje, a proto je možné modlitbou Otčenáše opravdu se uzdravit až do kořenů svého života. Anthony Bloom dodává: „Je samozřejmě lepší modlit se Otčenáš s plnou hloubkou porozumění slovům, než opakovat modlitbu Páně dvanáctkrát.“

Závěrem bych chtěl říci. V úvahách nad Otčenášem jsem narazil na problémy, které

jsem si chtěl objasnit. Chtěl jsem se seznámit s kořeny židovské modlitby všeobecně a nejvýznamnější modlitby Otčenáš zvlášť.

Ježíš, syn vyvoleného národa, častý účastník synagogy i chrámu, znalec Písma, jeho formulací i kultu své doby nám odkázal tento skvost. Formuloval ho aramejsky nebo hebrejsky – přesně nevíme. Nám se dochoval v řečtině. Co je podstatné uvádí Mt 5, 17 svého evangelia. „Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, ale naplnit. „Jak jsem v úvodu řekl, od 3. stol. je Otčenáš považován za rekapitulaci celého evangelia. Stejně jako učedníci, tak i my se jím identifikujeme. A nejen to. Snadněji chápeme rčení biblistů, že NZ je ukryt ve SZ a SZ v Novém. Dovedu pochopit, že pohled na Otčenáš, který jsem uvedl se vám zdá neobvyklý. Pro mne, a to bych chtěl vyzvednout, je modlitbou, která všechny křesťanské denominace spojuje. Uvedený pohled je jedním z mnoha, k jakým lze dospět v úvahách nad tímto skvostem. Sdělení jsem pojal v intencích prohlášení Nostra aetate Druhého vatikánského koncilu a 32 a 33 článku Tertio millennio adveniente Jana Pavla II.

Přispělo-li k hlubšímu poznání této prosté, obdivuhodné modlitby, z které se těšíte několikrát denně, pak jsem splnil své předsevzetí.

Nadávat na poměry není řešení, řekl by Ladislav

Čas letí. Ve čtvrtek 11. září t. r. si připomeneme už čtvrté výročí smrti P. Ladislava Kubička. Těch šťastných, kteří ho díky Boží reži mohli poznat osobně, každým rokem ubývá a zákonitě ubývat bude. Těch, kteří ho znají „jen“ z knížek a nechávají se jím vést, naopak prudce přibývá. V nejednom kostele daleko za hranicemi litoměřické diecéze je možno slyšet: „Je pondělí, káže otec Ladislav.“ A následuje úryvek z jeho exercicií nebo něco podobného. Jindy přijde e-mail: „Na spolču si čteme na pokračování z Ladislavových knížek a debatujeme o nich. Je to hustý! Je to síla!“ Množí se smsky, odesílané poutníky od jeho hrobu v Kunštátě, i ty vytřukávané mladými diecézany za svitu hvězd a zpěvu sláviků na vrcholu třebeňského Košťálu. Určitě tu nejde o laciný sentiment. A není to ani nic nebiblického. Autor listu Židům měl na mysli jistě i každého z nás, když nabádal: „Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře!“ (Žd 13, 7)

Následujte je ve víře! Jak následovat ve víře otce Ladislava? Jednoduše. Stačí „jen“ žít důsledně evangelium.

To je společný jmenovatel pro všechny originální životní scénáře, kterých je tolik, kolik je na světě lidí. Tohle nás Ladislav trpělivě učil, zatímco se pozvolna před našimi zraky v lásce k Bohu a k bližním stravoval jak vosková svíce – ustavičnou modlitbou, nezištnou službou, radostným plněním Boží vůle, odříkáním, postem, pokorou...

Křesťanská církev je společenstvím živých i zemřelých. Ladislav často zdůrazňoval výhody a efektivitu spolupráce církve bojující s církví vítěznou. Nadávat na poměry není řešení. Proto nezávážejte a nechte se jím (Ladislavem!) pozvat na „Pátou smírnou pouť P. Ladislava Kubička za obrácení našeho národa“. Dá-li Bůh, vyjdeme opět od Ladislavova hrobu v Kunštátě v sobotu 20. září 2008 v 7.15 hod. Spolu s ním půjdeme, beze spěchu, krásnou zvlněnou krajinou do poutního kostela Panny Marie Bolestné ve Sloupu v Moravském krasu (necelých 20 km). V něm obětuje v 17 hodin mši svatou na hlavní úmysl pouti kunštátský pan farář, Mgr. P. Pavel Kafka. Pout' bude opravdu v pořadí už pátá, protože ta první se konala z podnětu jáhna Ladislava Kince bezprostředně po Ladislavově pohřbu (2004). Od té

doby počet poutníků stoupá, jen jejich věkové zastoupení zůstává stejné – od předškoláků až po sedmdesátníky. Cestou se modlíme, zpíváme a ve svátosti smíření (na ocasu procesí) smýváme své hříchy. Spálené kalorie v poledne doplňujeme (už tradičně) konzumací výborného gulášku, připraveného pohostinnými doubravickými farníky. Při následném šlofičku na trávníku za doubravickou farou chytíme druhý dech a za modlitební podpory nemocných, kteří se nemohou pouti zúčastnit osobně, jdeme dál. Skromný poutnický nocleh v Kunštátě před poutí a po ní vám na požádání rád zajistí jáhen Kinc, ozve-li se mu včas (mobil 606 948 970, e-mail: kinc@biskupstvi.cz).

Po mši svaté bude ve Sloupu přistaven autobus, aby poutníky dopravil zpět do Kunštátu. Než se do něj nalodí, čeká je v kostele ještě tombola. Taky už tradičně. Prozradím, co to bude letos – dvacet vylosovaných poutníků si odnese třetí, závěrečný díl zápisků z Ladislavových exercicií, který pod názvem „Oslovují?“ vyjde v Karmelitánském nakladatelství začátkem září. Bude ještě něco navíc, ale to si už nechám jako překvapení.

MUDr. Marie Svatošová

Listy

BOŽSKÉ útěchy krví podepsané

V nadcházejícím podzimním čase si chceme ještě jednou připomenout kněze litoměřické diecéze a kanovníka Kapituly sv. Štěpána P. MUDr. Ladislava Kubička, a to z pohledu Kateřiny Tetivové, která ve svém díle odvážně rozkrývá svůj vnitřní život a také duchovní vedení otce Ladislava. Věříme, že mnohým, kteří usilují o hlubší duchovní život může tato kniha pomoci v často nesnadné orientaci na životní pouti. Knihu vydalo Karmelitánské nakladatelství: http://www.ikarmel.cz/kniha/Listy-Bozske-utechy-krvi-podepsane_MCM0412.html. Pokud by někdo chtěl slyšet otce Ladislava ze záznamu, doporučujeme odkaz na internetu: <http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=332>. Sama autorka pro časopis Zdislava ke knize přidala ještě několik vět o jejím vzniku, které rádi přinášíme veřejnosti.

P. Martin

Tato kniha, resp. myšlenka napsat ji, se zrodila 11. 9. 2004, v den Ladislavovy mučednické smrti.

K názvu mě inspiroval spis německého mystika Eckharta Kniha božské útěchy, kde autor rozjímá o Boží vůli a o utrpení a jeho myšlenky se nápadně podobají myšlenkám otce Ladislava – i když tak originálně a humorně jako P. Ladislav se Mistr Eckhart nevyjadřuje.

Kniha je koncipovaná jako můj životní příběh v letech 1996–2002, do něhož vstoupil Ladislav svými dopisy a občas i osobním kontaktem. Právě Ladislavovy dopisy tvoří základ knihy, to jsou vlastně ty Listy božské útěchy.

Tenkrát jsem prožívala velmi kritické období. Uprostřed zdravotních problémů mě propustili z redakce Katolického týdeníku, přestože jsem k té práci měla všechny předpoklady. Musela jsem se vracet k původní profesi, v níž se mezitím mnoho změnilo. O něco později mi našli velmi nebezpečný zhoubný nádor, který v pokročilém stadiu metastázuje do všech orgánů a může se vynořit i za 10–15 let po chirurgickém odstranění.

Právě v tomto životním období jsem si dopisovala a setkávala se s P. Ladislavem. Chytila jsem se ho jako tonoucí stébla, abych časem poznala, že jsem se chytila velmi silné větve, jež mě nejen drží nad vodou, ale dokonce táhne vzhůru.

Moje onkologické onemocnění se nakonec stabilizovalo, ale pořád mi nebylo dobře. V tom stavu jsem Ladislavovy vysoké nároky nedokázala přijmout a jeho

dopisy jsem házela bezmyšlenkovitě do zásuvky psacího stolu. Co si mi bránilo házet je do koše, jako kdybych někde v hloubi tušila, že jejich čas jednou přijde. Když roku 2002 ještě identifikovali středně těžkou klinickou depresi, nebyla jsem z toho dvakrát nadšena, ale svým způsobem to bylo vysvobozující. Problém byl odhalen, nazván pravým jménem, mohla jsem začít proti němu bojovat. Léčba, kterou mi nasadili, zabrala velmi rychle. Kontakt s Ladislavem jsem mezitím ztratila a už jsem ho nestihla obnovit, protože přišlo 11. 9. 2004. Moje rozhodnutí napsat tuto knihu nevzniklo tak, že bych si jen tak sedla do křesla, uvařila kávičku a přemýšlela, co kdybych o Ladislavovi něco napsala, když už ho tak hrozným způsobem zavraždili.

Začalo to mým telefonátem jedné starší paní, která ho znala osobně z dob svých vysokoškolských studií. Chtěla jsem jenom vědět, jestli už tu hroznou zprávu také slyšela. Když jsem se jen letmo zmínila, že někde na dně zásuvky mého psacího stolu leží pohozy jeho dopisy, začala naléhat, ať je v žádném případě nevyhazují, protože o takové materiály může být jednou zájem. „Zatím se modlíme za něho, jednou se možná budeme modlit k němu,“ konstatovala.

Najednou se ve mně rozjel intenzivní vnitřní proces. Proč bych měla sedět pasivně roky u zásuvky s dopisy a čekat, jestli se o ně začne někdo laskavě zajímat. Proč to nějak neurychlit, proč ty dopisy nějak nevynést na světlo, třeba

za zpracováním do nějakého literárního kontextu?

Neměla jsem sice představu, kam se s rukopisem obrátím, až ho budu dokončovat, přesto jsem se do toho pustila. Ten impuls byl velmi silný, celou mě pronikl a ovládl.

S Ladislavovými dopisy jsem problém neměla. Odstranila jsem jen několik bezvýznamných, nicneříkajících nebo naopak příliš osobních sdělení, jinak nebylo co měnit. Mnohem víc jsem zápasila s úryvky, které se týkaly mě. Nad každou větou jsem uvažovala, dát to tam, nedat, vyškrtnout, nevyškrtnout a jak daleko v tom sebeotevření zajít. Bylo mi jasné, že to vlastním rozumem neodhadnu, tak jsem si nad každým slovem a větou vyprošovala světlo a sílu Ducha svatého, aby tam nebylo jediné zbytečné slovo.

Mnozí mi později řekli, že obdivují mou odvalu. Na to musím reagovat jako sv. Terezie z Lisieux, které před smrtí řekla její představená, že asi musela hodně bojovat. „Ne, to není ono“, zněla odpověď. Musím říci totéž. S odvahou to nijak nesouviselo. Byl to prostě vnitřní impuls, silné nutkání, které jsem cítila přímo fyzicky v rukou i nohou. Nějaké obavy nebo pocity, co si kdo o mně pomyslí, zde nehrály roli.

Ve stejné době pracovala na své knize Až k prolití krve MUDr. Marie Svatošová. Věděly jsme o sobě, že každá z nás píše něco o Ladislavovi, ale jinak to probíhalo úplně nezávisle, nijak jsme se neovlivňovaly a už vůbec jsme to spolu nekonzultovaly.

V létě 2005 jsem knihu dokončovala a chystala se ji odevzdat, zatímco kniha Dr. Svatošové již byla připravená k vydání. Uprostřed srpna jsem měla trochu vyděšený telefonát od té starší paní, která mě k napsání knihy inspirovala. Prý se dozvěděla, že součástí knihy Dr. Svatošové bude nějaký duchovní deník, v němž jí Ladislav udílí různé rady. Co když obsahuje stejné myšlenky jako dopisy od Ladislava v mé budoucí knize? Naléhala, abych se s ní urychleně spojila, ale já jsem cítila rozpaky. Přece nebudeme porovnávat a konzultovat obsahy svých knih po telefonu nebo mailu.

Přiznám se, že se mě zmocnila panika, jestli mé celoroční **dílo** psané s vypětím po nocích nepřijde nakonec nazmar. Potom mě napadlo, že její kniha vyjde ještě před odevzdáním mého rukopisu a já mám slíbený jeden výtisk. Stačí do ní nahlédnout, případné duplicity ještě vychytat a teprve pak rukopis odevzdat. Ale nakonec jsem se rozhodla, že to neudělám. Cítím přece intenzivně, že mě vede Duch svatý, který to ví lépe než já. Nemluvě o tom, že kdybych knihu Dr. Svatošové otevřela předčasně, mohlo by mě něco při dokončování rukopisu zbytečně ovlivnit.

Když jsem začátkem září našla ve schránce lístek z pošty, bojovala jsem se silným pokušením na poštu běžet a knihu si vyzvednout. Nejen proto, že jsem na ni byla zvědavá, ale také proto, že jsem si chtěla si ověřit, jestli skutečně obsahuje nebo neobsahuje stejné myšlenky. Odolala jsem tomu, nejdříve jsem dopsala a odevzdala svůj rukopis, teprve pak jsem si knihu vyzvedla. Byl v ní nejen zmíněný duchovní deník, ale také úryvky z desítek Ladislavových dopisů. K svému úžasu jsem tam nenašla ani jednu větu, která by se opakovala v dopisech zveřejněných v mé knize.

Svědčí to o Ladislavově neuvěřitelné originalitě, o jeho osobitém přístupu ke každému člověku a také o tom, že Duch svatý vedl obě autorky jejich vlastními cestami a každou si použil svým způsobem. Zatímco Dr. Svatošová předkládá ucelený pohled na Ladislavův život očima mnoha různých lidí, moje kniha nabízí pohled jednoho člověka v kratším časovém úseku. Jako když zamíříme objektivem fotoaparátu na nějakou krajinu jako na celek, nejdříve uděláme širší záběr a pak z toho celku vytáhneme nějaký detail, zvláštnost a pozoruhodnost s tím, že takových zvláštností a pozoruhodností je v té krajině ukryto mnoho.

Tak v našem případě postupoval Duch svatý, proto se obě knihy navzájem doplňují, aniž se v nich něco opakuje.

K. Tetivová

P. MUDr. Ladislav KUBÍČEK

P. MUDr. Ladislav Kubiček se narodil 3. ledna 1926 v Rachově na Podkarpatské Rusi, tenkrát obec patřila k Československu, postupně k Maďarsku, pak k Sovětskému svazu a nyní k Ukrajině.

Gymnázium studoval v Brně, maturoval v roce 1945 – po ročním přerušení v důsledku německé okupace

– a začal studovat **medicínu**.

V roce 1948 zároveň začal studovat **teologii** v Brně.

V témže roce

byl vyloučen ze studia medicíny a pracoval jako pomocná síla v nemocnici v Moravské Třebové a zároveň vedl **Katolickou akci** mezi studenty.

Na příkaz ministerstva však po roce mohl pokračovat ve studiu medicíny

a v roce 1950 **promoval na Masarykově univerzitě**.

Potom působil jako lékař na různých místech jihlavského kraje. V tomto období také vykonával vojenskou službu, nejdříve ve škole pro důstojníky v záloze, ale při prověrce byl přidělen k útvarům **PTP**, konkrétně práce na šachtě na Kladensku. V roce 1959 byl s ním rozvázan ve zdravotnictví pracovní poměr pro nepřátelský poměr k lidově demokratickému zřízení a **nastoupil brigádu na šachtě** v Karviné. Zde

byl také zatčen – údajně za vedení dvou protistátních skupin, které se scházely jen k modlitbě a náboženské činnosti – a odsouzen pro podvracení republiky.

Po propuštění na amnestii pokračoval v práci na šachtě a po úmrtí maminky přešel do Kamenoprůmyslu v Letovicích.

P. MUDr. Ladislav Kubiček sedm let vykonával poctivě službu kaplana pro nemocnici v Litoměřicích a čtyři roky docházel též do věznice.

Mimo svoji pastorační práci se také zabýval řešením případů hraničících oblastí gynekologie, psychosomatických nemocí a psychiatrie. Problematice manželství se věnoval jako lékař i jako kněz přes dvacet let. Své myšlenky shrnul v knížkách „**Život – největší umělecké dílo**“ a „**Veliké tajemství – manželství jako umělecké dílo**“.

Před svou smrtí dokončoval práci na další knize.

MUDr. Marie Svatošová

Veletiby	1969 – 70
Benešov n. Ploučnicí	1970 – 72
Sloup v Čechách	1972 – 75
Litoměřice	1975 – 76
Třebenice	1976 – 77
Vysoké nad Jizerou	1977 – 87
Frydlant v Čechách	1987 – 93
Bohušovice	1993 – 99
Třebenice	1999 – (+ 11. 9. 2004)

KOSTEL SV. VÁCLAVA V BLÍŽEVEDLECH

Obec Blíževedly leží nedaleko Kravař v českolipském vikariátu. Nejvýznamnější památkami obce je barokní sloup Nejsvětější Trojice a gotický, barokně upravený farní kostel zasvěcený knížeti a mučedníku Václavovi. Dle středověkého členění duchovní správy náležela blíževedelská plebanie do arcijáhensství Litoměřického. Od roku 1655, kdy byla založena litoměřická diecéze přináležel do dnes již neexistujícího vikariátu Úštěk.

Ve 20. století začala být farnost spravována kněžími z blízkých Kravař. Po odchodu posledního faráře z Kravař začátkem 90. let začali duchovní správu obstarávat kněží z Jestřebí.

Kostel si dodnes zachoval částečně gotickou podobu. Gotického původu je zdivo presbytáře, část zdiva zákristie a většina

zdiva kostelní lodě. Na vnějších stěnách presbytáře jsou dodnes zachovány gotické opěráky a presbytář má zachovaná gotická okna. V lodi jsou typicky barokní okna s obloukovým závěrem. Věž tvořící západní průčelí kostela je značně mohutná a poměrně vysoká. Ve výkleku nad vraty kostela je socha patrona kostela – sv. Václava, zřejmě barokního původu.

V interieru zaujme zejména strop lodě, na kterém je zachována barokní výmalba a rovněž zajímavá je krásná gotická klenba v presbytáři. Původní hlavní oltář se nezachoval, z bočních oltářů zůstaly menší. Kostel slouží dodnes bohoslužbám, obvykle každého 28. dne v měsíci je zde sloužena Mše svatá.

Nyní začala rekonstrukce vnějších fasád na kostele.

Michal Šebera

K NAŘÍKAVOSTI

Po přečtení Slova k mládeži v prázdninovém čísle Zdislavy se mi v mysli vynořily dvě přílehlivé charakteristiky katolíků nejen v litoměřické diecézi: naříkavost nad ztracenými pozicemi a sentimentalita.

Naříkáme a bédujeme, proč nám kostely padají na hlavu, proč se farnosti ruší, kostely zavírají a o výuku náboženství není zájem. Je nám to nemilé a místo, abychom si trochu posvítili na celou situaci, všechno svedeme na jiné, obvyčejně na „komunisty“ a „konzumisty“.

Věc se má ale zcela jinak. Komunisté a konzumisté jsou v tom prsty nemají. Na vině je naše zaslepenost vůči skutečnosti a (ne)kvalita námi předkládaného a žitého křesťanství.

K té zaslepenosti. Doba jedné (preferované) víry dávno skončila. Prostým zkoumáním lze vyvodit, že konjunkturální časy plných kostelů a masového věření ve svém zárodku nesou krize a silné propady – pro jakoukoli víru. Záměrně pomímám otázku kvality věření v fázích rozkvětu, které se rády zaštiťují kvantitativními ukazateli. Posedlost růstem a vysokými čísly je zadřená do kůže u kdekoho. Jedno je jasné: žijeme v pluralitním státě se svobodou vyznání a je to tak nejlíp. To jaksí mnozí vidět nechtějí a lkajíce (i lajice) vzhlížejí k teorii i praxi austrokatolicismu, tedy církve relativně mocné a vítězné, který ještě v litoměřické diecézi „dojízďel“ v padesátých letech dvacátého století a pak se přechodně zablýsknul v osmašedesátém roce.

Sentimentalitou a rozhodným popíráním skutečnosti se stav nezmění. Křesťanství je toliko jedním z mnoha duchovních proudů, které usilují oslovit hledající občany litoměřické diecéze. Pakliže naše kostely padají nezájmem a obyvatelstvo raději uctívá bohy v hojně přibývajících nákupních chrámech, stojí za zamyšlení, jaké to vlastně naše křesťanství je. Jestli náhodou není námi žité a slovy projevované křesťanství jenom neživotnou a zachtlinou páchnoucí křečí nasládlých slov. Považuji jádro křesťanství za nosné i pro člověka jedenadvacátého století. Jenže tak trochu se obávám, že dnes ustrnulo v zahledění do minulosti, což je pouze malá výseč onoho velkého a naléhavého problému, jakým je už zmiňovaná (ne) kvalita v současnosti prezentovaného i žitého křesťanství, jež bych přirovnal k sítu, které cedí komáry a na velbloudy kašle.

Můj komentář ovšem nechce zastřít existenci křesťanů v litoměřické diecézi, kteří jsou vnitřně poctiví, hlubocí a přes všechny nesnáze trpěliví. Těm směřuje má úcta i obdiv.

PhDr. Martin Šístek, Rtyň nad Bílinou
msistek@seznam.cz

 Orel

Župa sv. Zdislavy

Orelský turnaj v kuželkách

11. 10. 2008 Nový Bor od 10.25

Přihlášky do 6. 10. 2008 na orel.zupa.sv.zdislavy@quick.cz
nebo na adresu Vít Jůza, Loukov 1, 51301 p. Semily. Sálavá obuv!

Orelský šachový turnaj

25. 10. 2008, 10.00 – 16.00, Orlovna, Jiráskova 126, Turnov

Přihlášky do 20. 10. 2008 na orel.zupa.sv.zdislavy@quick.cz
nebo na adresu Vít Jůza, Loukov 1, 51301 p. Semily.

Propozice na web.quick.cz/orel.zupa.sv.zdislavy, Tel. 481 685237, 732943265.

Zdař Bůh! Za Orel župu sv. Zdislavy Mgr. Vít Jůza, župní sekretář.

OBRÁCENÍ SVATÉHO PAVLA

MICHAL KRÁTKÝ

Nejprve pronásledoval učedníky Páně,
chtěje je vyhledat z povrchu této Země.
Nenávistí prudkou planul ve svém srdci,
hubení křesťanů vnímal jako svatou práci.
Neboť ten, jehož za Mesiáše pokládali,
v jehož osobě Syna Božího spatřovali,
byl jemu a jeho druhům trnem v oku,
neb hlásal pro ně nepřijatelnou nauku.
On pak ve své zlobě nade všechny vynikal,
proléval krev křesťanů a ničeho se nelekal.
Choval se doslova jako dravý živel
a i jeho jméno znělo hrozivě – Šavel.
Když ale putoval s doprovodem do Damašku,
aby si také zde vzal křesťany ostře na mušku,
stalo se něco naprosto nečekaného:
světlo náhle zazářilo kolem něho.

Padl na zem a uslyšel hlas:
„Proč pronásleduješ mě Saule,
proč nerozpoznal jsi čas
příchodu svého Krále.“

„Kdo jsi, ó Pane,
on odpověděl jemu,
jak to, že tě nevidím,
že skryt jsi zraku mému?“

„Já jsem Ježíš,
kterého ty pronásleduješ,
však co děláš nevíš,
když mé dílo poškozujete.“

Vstaň, jdi do města
a tam se doviš, co máš dělat,
je před tebou nová cesta,
až budeš se podívat.“

Muži, kteří ho doprovázeli,
zůstali překvapeně stát,
nebyli schopni slova,
každý byl údivem jat.

Slyšeli sice hlas,
nikoho ale neviděli,
však pro ten mocný jas
se velice báli.

Saul vstal, otevřel oči,
ničeho ale neviděl,
zpozorněl však v duši
a o všem přemýšlel.

Museli ho vzít za ruce
a do Damašku dovésti,
že stane se cos velkého,
to vše bylo předzvěstí.

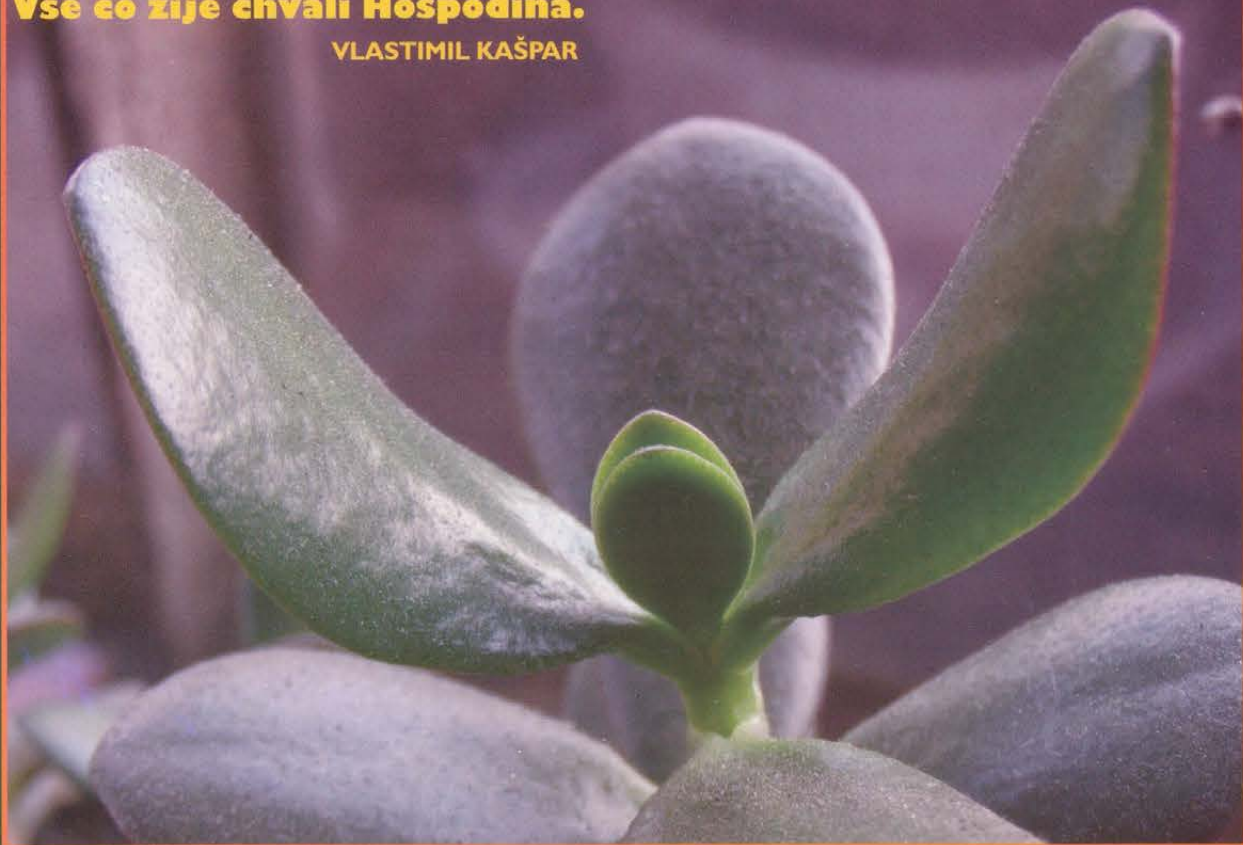
Po tři dny nic neviděl,
nic nejedl ani nepil,
však stále méně nenáviděl
a zvolna své smýšlení měnil.
V Damašku setkal se s Ananiášem,
jenž předem o něm byl poučen Ježíšem.

Měl jít a vyhledat Saula v ulici Přímá,
který zde právě modlí se a rozjímá.
Měl na něj vložít své ruce, aby opět viděl,
Ananiáš ale zaváhal a Ježíši odpověděl:
„Pane, již hezká řádka lidí mi o tom člověku vyprávěla,
kolik zla bratřím v Jeruzalémě jeho zloba způsobila.
A i zde má od velekněží moc zatknout každého,
kdo vyzývá tvé jméno, maje tě za Syna Božího.“
Pán však mu řekl: „Jdi, neboť on je mým nástrojem,
aby nesl mé jméno a víry ve mě byl šířitelem.
Ukáži mu, co vše pro mé jméno vytrpět musí,
před tím, než vezmu ho k sobě na věčné časy.“
Ananiáš šel a vstoupil do toho domu,
vložil na Saula ruce a pravil jemu:
„Saule, můj bratře, Pán mě nyní k tobě posílá,
ten Ježíš, jehož ti milost Boží na tvé cestě zjevila.
Chce, abys opět viděl a byl naplněn
Duchem svatým
a stal se člověkem z víry zcela nově narozeným.“
Tu jako by mu spadly šupiny z očí,
zase vidí a slzy tváře mu z hrčí.
Hned v tom okamžení, od něj pokřtít se dává,
když odteď chce sloužit zájmům Mistra slova.
Pak přijímá pokrm a jeho síla se mu navrácí,
však hlavně již má pravou víru ve svém srdci.

Foto měsíce

Vše co žije chválí Hospodina.

VLASTIMIL KAŠPAR

SYDNEY

2008

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE

Od návratu ze Světového setkání mládeže z Austrálie uplynuly sotva tři týdny a už se mám prý pokusit něco sepsat pro naše diecezány ☺. Připadá mi to opět jako nad lidský úkol, protože ani sám v sobě ještě nemám myšlenky (p)o této pouti srovnané, ale pokusím se o to.

Co jsou to Světové dny mládeže?

Mladí se každý rok schází během SDM na Květnou neděli se svými biskupy a společně přemýšlí nad každoročním poselstvím papeže, adresovaným právě mladým. A jednou za tři roky (dříve dva) se tyto dny oslavují setkáním v mezinárodním měřítku ve spolupráci katolické církve a vlády hostitelské země. Mladí z celého světa se vydávají na pout', aby sdíleli své zkušenosti a upevnili svoji víru, aby se odhodlali jít po náročné cestě žití a zvěstování evangelia. Letos se oslavy SDM uskutečnily ve dnech 15.–20. července v Austrálii.

A jak tato myšlenka vznikla?

Tuto tradici založil Jan Pavel II. v roce 1984, kdy pozval mladé k sobě do Říma. V roce 1986 byly první oficiální SDM, letos jsme je tedy slavili již po 23.

Jak zní letošní motto?

Každé SDM má svoje nosné téma, rozpracované v daném poselství, které by mělo být základem pro duchovní přípravu na vlastní setkání. Letošní motto zní:

„DOSTANETE SÍLU DUCHA SVATÉHO, KTERÝ NA VÁS SESTOUPÍ, A BUDETE MI SVĚDKY“ (Sk 1, 8).

Kolik se vás zúčastnilo?

Z celého světa to bylo asi 221 tisíc poutníků (nejvíce samozřejmě z Austrálie – 100 tisíc), z České republiky nás letělo 220 a doprovázelo nás také 19 kněží a biskupové Jiří Paďour a Pavel Posád. Z naší litoměřické diecéze se vydalo na pout' 6 zástupců – Filip Landa, Tomáš Chlouba, Hanka Tahotná, Eliška Matyášová, P. Radek Vašínek a já.

Jak dlouho jste tam byli?

Je přirozené, že když člověk letí takhle daleko, snaží se tam být co nejdéle, aby viděl co nejvíce. Odlétalo a přilétalo se v různých termínech (Praha nebo Vídeň), já spolu s naším kaplanem P. Radkem jsme tam byli 26 dní. Tři dny ale zabralo jen cestování.

Jaké bylo cestování, jak dlouhý byl let?

Let z Vídně do Soulu, kde bylo přesezení, trvá přibližně 9 hodin, a pak do Melbourne je to 10 hodin. Letěli jsme s korejskou společností, proto se na některé dostalo korejské jídlo. Asi nezapomenu

na snídani – rozvařenou rýži posypanou čajem. „Děkuji, nechci.“ Také jsme si vyzkoušeli, jaké to je „spát“ v hale na letišti v Sydney. Na zpáteční cestě jsme ale den a noc strávili v letištním 5hvězdičkovém hotelu Hyatt v Soulu, kde jsme si to plně vynahradili ☺. Turbulence během letů takřka nebyly, tak jsme si cestování užívali a letušky proháněli. Všichni jsme se ale po přiletu museli vypořádat s tzv. jet lagem, nevolností z rozhození biorytmu časovým posunem (8 hodin).

Takže nejdříve jste byli v Melbourne?

Před každým SDM je tzv. „předprogram“ v diecézích dané země, až pak se všichni schází v místě konání SDM. My byli v diecézi Melbourne, konkrétně ve farnostech Ringwood, Ringwood North a Mooroolbark (asi 40 minut vlakem od centra Melbourne). Protože Austrálie je opravdu vzdáleným místem, stálo za to si udělat ještě „předpředprogram“ v podobě několik dní navíc, také po skončení vlastní oslavy SDM v Sydney, jsme zůstali ještě týden a kousek pro další poznávání.

DOSTANETE SÍLU DUCHA SVATÉHO, KTERÝ NA VÁS SESTOUPÍ, A BUDETE MI SVĚDKY.

Jak jste byli ubytováni?

Ubytování jsme byli v Melbourne v hostitelských rodinách, většinou po dvou. Já jsem byl u skvělé rodiny Pišotkových, původem ze Slovinska. A připadal jsem si u nich jako jejich vlastní synek. Jejich pohostinnost byla... řeknu to asi takhle, myslel jsem si, že v Austrálii něco malinko shodím, pravý opak byl pravdou ☺. A v Sydney někteří opět v rodinách, někteří ve školách, později jsme se stěhovali do olympijského parku a do českého country klubu.

Co bys zmínil z jistě bohatého programu?

Tak, to je asi nejtěžší. Odkázal bych pro úplný přehled na web www.signals.cz, popř. tiskové středisko ČBK. Sám vyberu některé věci, které mě zaujaly: z předprogramu je to Great Ocean Road – fantastické přírodní scenérie podél pobřeží. Pak návštěva krajanů na Šumavě – seznámení s českým knězem Andrewem, prohlídka cisterciáckého kláštera, samozřejmě město Melbourne. Skvělý výlet byl i do přírodního parku Healesville, kde jsme se zblízka setkali s typickými australskými živočichy – klokany, koalami, ptakopysky, taipanem, wombatem, ... V Sydney pak během setkání program byl určen rámcem – dopoledne katecheze a mše v českém centru v univerzitní kapli, odpoledne pak prostor pro různé workshopy, koncerty, přednášky a diskuze, ... Samotným vrcholem setkání bylo jistě vítání Svatého

otce a zahajovací liturgie spolu se sobotní večerní vigílií a nedělní závěrečnou mší, při které byl biřmován i jeden český chlapec – Václav Rylko, kterému byl za kmotra v zastoupení Filip z Litoměřic. Po skončení oficiálního programu byly pak další volné dny – společné nebo individuální. Já jsem se vydal s dalšími třemi lidmi za malým dobrodružstvím a přijal pozvání jednoho muslima, abychom jeli s ním na jeho farmu asi 300 km od Sydney do buše. Byl z toho příjemný dvoudenní výlet. Poslední dny jsme vyplňovali návštěvami různých míst, muzeí (australské, městské, námořní, justice a vězeňství), botanické zahrady, akvária, čínských zahrad. Oblíbeným místem byla také místní tržnice, kde mnozí a hlavně mnohé trávil/y hodiny procházením a vybíráním těch nejhezčích suvenýrů. Zajímavé byly také pláže, nesmím zapomenout ani na věhlasně známou budovu Opery.

Měl jsi nějaká očekávání, přání?

Ne, záměrně jsem neočekával žádná duchovní maxivytržení, zážitky ani jsem tam netoužil „skákat tři metry vysoko“ nadšením. Myslím si, že to není cílem. To totiž po návratu do denních starostí a koloběhu povinností rychle vyprchá. Cílem SDM je vždy jen a jen upevnit víru, odhodlat se k větší otevřenosti Kristu, letos speciálně se nějak blíže zamýšlet nad Duchem svatým a posílit k Němu osobní vztah.

Co tě oslovilo a zaujalo nejvíce?

Všimnul jsem si perfektní organizace ze strany Australanů. Opravdu smekám. Dále je v Austrálii nádherná příroda, a to jsme viděli malinkatou část, člověk vnímal velmi intenzivně krásu a rozmanitost Božího stvoření. Otevřenost, pohostinnost a ochota všech hostitelů, dobrovolníků,

ale i obyčejných Australanů pomoci, poradit, ukázat cestu, případně rovnou tam dovézt. Co byste řekli na to, že nás řidič autobusu jednou dovezl po směně v noci mimo trasu až před místo ubytování, podruhé jiný řidič zajel do depa a rozvezli nás s kolegou svými auty? Jednou jsme nedávali pozor a odchýlili se od správné cesty, najednou zastaví auto, mladá paní posadí své děti do kufru a odveze nás na nádraží, kam jsme měli namířeno... Takových okamžiků člověk zažil více. Tři kostelíky různých církví vedle sebe, vzájemná úcta, větší tolerance,... to vše vyplývá jistě i z mnohonárodnostního složení obyvatelstva Austrálie.

A v duchovním smyslu? Co jsi zažil jako vrchol setkání – vigílii?

Abych pravdu řekl, vigílii a mši svatou jsem spíše prožíval v intenzivním žití společenství ☺. A tak vrcholem pro mne byla asi večerní pout' do katedrály Panny Marie v Sydney. Byl to čas se v tichu soustředit na modlitbu. Bez nějakého spěchu a „óbrdavů“. Zamyslel jsem se tam nad svým dosavadním životem, kdo jsem já, kdo je pro mě Bůh, co chci, co chce Bůh asi po mně... K textům Svatého otce jsem se začal vracet až v klidu doma. Po Janu Pavlu II. je pro mě osoba Benedikta XVI. výraznou změnou (větší odstup, menší vřelost, což je aj znát, dle mého názoru, na reakci mladých), nicméně oba dva mají své přednosti. A možná ještě důležitější pro mě bylo setkání a společné rozhovory s určitými lidmi.

Co jsem si přivezl domů?

Kromě spousty nových kontaktů a přátel také tři bumerangy, několik klokanů a koal, pár dalších drobností pro kamarády ze spolča, 4500 fotek, dárky od rodiny v Melbourne, nesmím zapomenout ani na pořádnou rýmu a zánět spojivek.

Vzpomínáš po návratu často na SDM?

Tak jistě člověk denně vzpomene na všechno to, co směl prožít. Uvědomím si, že je to velká milost, že jsem tam mohl být a šťastně se zase vrátil domů. Přeci jenom domov je domov. A za to vše se snažím Bohu děkovat. Tedy teď se musím podívat do svědomí, jak to s tím děkováním je ve skutečnosti... Zároveň člověk nesmí ustrnout u těch vzpomínek přespříliš. Probírám se ještě fotkami, třídím, mažu, vybírám. A především vzpomínám na mnohé nové přátele. S některými jsem se již potkal, na další se těším při nějakém „poaustralském“ setkání.

Kdy a kde bude další SDM?

Další setkání papež vyhlásil na rok 2011 do Madridu. A protože SDM je určeno pro mládež ve věku 15–30 let, tak bych se jej ještě rád naposledy zúčastnil. Prostě a jednoduše – je to vždy dóóst „hustá“ akce. Já osobně jsem se mohl účastnit setkání v Římě (2000), Torontu (2002), Kolíně nad Rýnem (2005) a nyní v Sydney, které bylo jedno z nejhezčích.

Nějaké slovo na závěr?

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se za nás modlili a obětovali (třeba nemocným a starým lidem) a také všem, kdo finančně přispěli do celonárodní sbírky Mozaika 2008. Nezbyvá než se těšit na rok 2011 a na cestu do Španělska.

Václav Novák, Mladá Boleslav

SoliDeo

Rozhovor s Milošem Fr. Rejmanem

Miloše Rejmana a soubor SoliDeo jsem sama osobně poznala na noční prohlídce hradu Střekov v Ústí nad Labem asi před třemi lety a na památku jsem dostala i CD ☺

Pověz mi něco o sobě – co jsi studoval, co děláš, jak ses dostal k hudbě...

Vystudoval jsem konzervatoř v Teplicích obor klarinet a saxofon. Částečně učím v Základní umělecké škole v Děčíně hru na klarinet, saxofon, zobcové flétny, gemshorny (nástroje ze zvířecích rohů) a hudební teorii. V ostatních dnech hraji se skupinou SoliDeo a pro děti dělám hudební pořady.

Co to znamená SoliDeo?

Název SoliDeo, když se rozloží na dvě slova, tak to znamená „Jedinému Bohu“, a také je to příkrývka hlavy biskupů, kardinálů a papeže. My jsme tímto názvem chtěli dát najevo svoji příslušnost k církvi a to „Jedinému Bohu“ se nám také líbilo, protože takto své skladby podepisoval J. S. Bach, G. F. Händel nebo A. Dvořák.

SoliDeo znamená „Jedinému Bohu“.

Co Tě vedlo k založení SoliDea?

Nejprve jsme založili duo SoliDeo s Kamilou Purkytovou. Ona hrála na varhany nebo cembalo a já na historické nástroje. To bylo kolem roku 1999 a 2000. Pak jsme si říkali, že by bylo dobré začít také zpívat, a protože jsme měli spoustu vícehlasých skladeb, rozšířili jsme se na kvartet, jehož základem je čtyřhlas (soprán, alt, tenor, bas). Takže jsme přibrali moji současnou ženu Martinu a Ivonu Culkovou, se kterými hrajeme už šestou sezónu a před šesti lety jsme tak založili kvartet SoliDeo. Hrajeme hudbu gotiky, renesance a baroka čili hudbu od 12. sto-

letí do 1. poloviny 18. století. Velkou inspirací byl pro nás P. Jaroslav Konečný za Zručí nad Sázavou, který je sám výborným hudebníkem a povzbuzoval nás v začátcích k založení souboru.

Jak jsi přišel na to, že právě taková hudba?

To má dva důvody. Jeden je duchovní (duševní) a druhý je praktický. Když jsem studoval konzervatoř, tak se tam učila především hudba baroka, klasicismu a romantismu. Říkal jsem si, že po vystudování konzervatoře si nechci jen „sednout“ do hudebky a učit, ale když už jsem se něco naučil, tak by bylo dobré koncertovat. A praktickou věcí je to, aby ta hudba byla zajímavá pro pořadatele koncertů. V tu dobu jsem se po létech sešel právě s P. Jaroslavem Konečným, se kterým jsme se seznámili jako hudebníci během mého ročního studia teologického konviktu v Litoměřicích. Začali jsme společně hrát a tři roky jsme vždy v srpnu koncertovali. A právě na jeho radu jsem se rozhodl založit SoliDeo.

Jaké všechny hudební nástroje máte, kolik jich máte a z čeho jsou vyrobeny?

Náš soubor se specializuje na duchovní hudbu a k tomu ještě se tuto muziku snažíme hrát na nástroje, na které se v té době hrála, takže máme 40 – 50 dobových hudebních nástrojů převážně dechových, ale jsou tam i nějaké strunné. Některé nástroje si necháváme vyrábět, což je dlouhodobá záležitost, protože výroba může trvat rok nebo i dva. Základem instrumentáře jsou gemshorny, což jsou hudební nástroje ze zvířecích rohů. Základní sada jsou čtyři kravské rohy (soprán, alt, tenor, bas), ale máme i rohy z jiných zvířat – kamzíků, muflonů, beranů, kozlů... Dále hrajeme na kostěné flétny z kostí ptáků – máme

krocání a pštrosí flétny. Také hrajeme na předchůdce dud, což je píšťala s měchuřinou. Je to nástroj s měchem mezi hlavou hráče a nástrojem, který slouží jako zásobník vzduchu a vyrábí se z vepřového močového měchýře. Pak máme středověké tříhlasé dudy a ze strunných nástrojů je to trumšaj, středověký cimbál nebo kobza.

Kolik jste vydali CD?

S CD je to takové zvláštní, protože my je nedáváme do široké distribuce, ale vydáváme si je sami. Stávalo se nám už od začátku, že se lidé po koncertech ptali na nějaké nosiče, aby si tu hudbu mohli pustit doma, protože se nikde v rádiu nehraje. Je to úzce specifická hudba a my jsme si řekli, že jim vyhovíme a sami si natočíme CD přímo v prostorách kostelů a nebo jsme natáčeli také v hudebním studiu, ale snažíme se, aby ten zvuk byl co nejpřirozenější, bez zvukařských efektů. Máme celkem asi pět CD a s každým dalším CD si říkáme, co můžeme změnit a udělat lépe.

Chystáte nové CD?

Chystáme už skoro dva roky Vánoční CD (smích). Sice Vánoční máme, ale to je z živých koncertů a my bychom chtěli udělat i jedno studiové, protože máme nové vánoční skladby. Ale problém je, že studia stojí dost peněz a my nemáme žádné sponzory. Všechno si hradíme z vlastních prostředků.

Jak často máte zkoušky?

Zkoušky máme pravidelně jednou týdně a ročně nastudujeme přibližně 20 skladeb, ze kterých si poskládáme koncertní program. Každý rok se snažíme udělat několik typů koncertů – adventní, vánoční, velikonoční, Ave Maria z mariánských skladeb a koncerty zaměřené na histo-

rické nástroje. Zároveň se snažíme tyto koncerty každý rok obměňovat. Také máme speciální pořad s názvem „Svatá Zdislava – člověk, žena, světice“, ve kterém s námi spolupracuje herečka Milana Steinmasslová.

Kolik koncertů máte za rok?

Za rok máme tak 70 koncertů, ale je to včetně školních, takže těch večerních koncertů pro lidi je asi okolo 50.

Jakým způsobem probíhají koncerty?

My se specializujeme na to, že hrajeme duchovní hudbu v kostelích. I když koncert pořádá nějaké kulturní zařízení, tak si to vždy zařídíme v kostele, protože nemáme problém se schvalováním programu na biskupstvích. Zatím nám ještě nikde nic neškrtli! Takže kulturní dům je pořadatel a pan farář půjčí kostel. Nebo to jde přímo přes farnosti, kdy my se přímo domluvíme s knězem, že v rámci pouti, adventu či Velikonoc přijedeme do farnosti a uděláme koncert. Jenomže hodně lidí si představí, že bude muset někde dvě hodiny sedět. Ale my nehrajeme z kůru, nýbrž stojíme před oltářem a nástroje máme na stojanech stále lidem na očích. Také je pro nás velmi důležité mluvené slovo. Řekneme něco zajímavého o nástrojích a také je tam prostor pro odlehčený komentář. Snažíme se s lidmi navázat kontakt a udělat to pro ně zajímavé, trochu poučné a zábavné, aby se nenuдили a nebyla to pro ně hodina strávená v křeči.

Jak často hrajete v Litoměřické diecézi?

My hodně hrajeme ve východních Čechách v Hradecké diecézi a na Moravě hlavně v Ostravsko-opavské diecézi. Rádi bychom vystupovali jako soubor litoměřické diecéze – když se pořádá nějaká akce nebo biskupství by se chtělo prezentovat, tak by nás pozvali, protože si myslím, že jsme docela ojedinělý soubor, který v ostatních diecézích není. Jinak tady také občas hrajeme, ale byl bych rád, kdybychom vešli v povědomí kněží, farních rad a aktivních věřících, že jsme soubor, který přijede kamkoliv. Nedávno jsme například hráli v Sutomi, což je malá vesnička u Lovosic, která má pár obyvatel. Takže my přijedeme do jakéhokoli města i vesničky, na pout, opravdu kamkoliv zahrát, protože z ohlasů lidí po koncertě víme, že se jim to líbí.

Můžeš mi říct něco o těch výchovných koncertech pro školy?

Na školní výchovné koncerty jezdíme ve dvou, varhany a hudební nástroje, na které je to zaměřeno. Já představím asi 20 historických nástrojů, něco zajímavého o nich řeknu a k tomu zahrajeme

kratší skladbu. Myslím, že se to i žákům a studentům líbí.

Jaké máte se skupinou plány do budoucna kromě koncertů?

Každý rok o prázdninách děláme takové dvanáctidenní letní turné po východních Čechách a severní Moravě, kde jezdíme po farnostech, spíme na farách a každý den máme koncert jinde. Pokaždé se na to moc těšíme, protože se do těch farností vracíme a setkáváme se tam s lidmi, kteří nás po roce rádi vidí a to je taková naše radost. Jinak hledáme a připravujeme nové skladby. Také se snažíme obohacovat náš instrumentář – máme ve výrobě nové nástroje a postupně bychom chtěli také některé nástroje koupit, ale bohužel je to velmi finančně náročné...

Trávíte se skupinou společně volný čas?

Mnohokrát se nám stalo, že nám lidé řekli, že z nás číší pohoda a dobrá nálada. Pro nás je to strašně důležité, protože muzika a jakékoliv umění se nedá dělat bez toho, aby se tam

měli rádi. My se snažíme udržovat mezilidské vztahy pěkné. Občas si zajdeme na bowling, slavíme dohromady narozeniny a svátky a pořádáme u nás na chalupě několikadenní soustředění. Na letním turné spolu vydržíme dvanáct dní (smích). Jinak se snažíme jeden druhému pomáhat a spojuje nás hlavně víra.

Jsou všichni členové věřící?

V současné době jsou všichni členové věřící, ale samozřejmě nemůžu říct, jak to bude za pár let, kdyby třeba někdo odešel nebo se stalo něco jiného. Možná bych se nebránil tomu, kdyby přišel nový člověk, který by nebyl věřící, protože by třeba díky té hudbě přišel k víře. Ale jinak všichni jsou věřící a zajímavé je, že všichni jsme konvertité. Já sám jsem byl

pokřtěn v osmnácti letech. Všichni jsme k víře přišli jako dospělí a nezávisle na SoliDeu.

Co pro tebe znamená víra?

Víra pro mě znamená smysl života. Skrz víru jsem pochopil různé životní situace, protože člověk může žít bez Boha, ale neví proč je utrpení, nemoc, ztráta někoho blízkého a nakonec i ztráta vlastního zdraví či života. Tyto těžké otázky se dají lépe pochopit a přijmout ve víře, takže víra je pro mě základ.

Co po tebe znamená hudba jako taková, kromě povolání, a SoliDeo?

Je fakt, že si neumím představit, že bych dělal něco jiného, i když jsem pracoval tři roky v médiích. Pracoval jsem tři roky jako regionální redaktor v TV Prima nebo v Českém rozhlasu v Ústí nad Labem, což bylo velice zajímavé. Vždycky jsem se k muzice vrátil, protože mě to k ní táhlo, protože je to pěkná možnost setkat se s lidmi a předávat jim něco, co mě samotného naplňuje. Hudba povznáší člověka a lidskou duši, protože autor to psal v určitém rozpoložení, za určitých podmínek, měl k tomu určitý vztah a záměr a jeho odkaz se v té muzice nese dál, i když ten člověk třeba už 500 let nežije. Takže muzika pro mě znamená strašně moc, protože to, co jsem se naučil a to, co se i jako SoliDeo snažíme produkovat, nám umožňuje setkávat se s lidmi a předávat jim ten kulturně-duchovní odkaz. SoliDeo pro mě znamená naplnění mého hudebního poslání, protože to je přesně to co chci dělat – přinášet duchovní hudbu lidsky a nekomplikovaným způsobem obyčejným lidem.

Co bys chtěl na závěr vzkázat čtenářům?

Čtenářům bych chtěl vzkázat, že pokud je trošku zaujala naše muzika, která je pestrá, není nudná, má náboj a přitom je duchovní, nemusí se bát nás oslovit a my opravdu přijedeme kamkoliv. Informace o nás najdete na našem webu www.solideo.wz.cz. Kontaktovat nás můžete elektronicky na solideo@seznam.cz nebo telefonicky na 604 746 576.

SOLI DEO

S Milošem si povídala
Kateřina Horká

Mít s sebou kama-
ráda-kněže má
hned několik
výhod. Soukro-
mé mše pod
širým nebem,
méně se rou-
háte, když vám
celou vodu
prší, nemusíte
moc pádlovat
je-li s vámi zro-
vinka na lodi.

Pod vlajkou LIBERECKÉHO VYSOKOŠKOLSKÉHO SPOLEČENSTVÍ
vyráží 12 statečných z Vyššího Brodu...

Den v Č. Krumlově.
DEN KDY CHVÍLEMI NEPRŠELO.
Zašli jsme si do věží i do země.

Ten ,díky
kterému se
vše konalo.
Ani
Hospodin
neměl do
Jiřího plánů
co mluvit.
Děkujeme,
bylo to bezva.

TRASA
Vyšší Brod,
Rožmberk,
Č. Krumlov,
Zlatá koruna,
Boršov.

*Děvčata!
Tady jsem!!!*

